

İŞÇİNİN SESİ

YIL: 21 SAYI: 459

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ YAYIN ORGANI

ŞUBAT 1998

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin! Karkeren Hemû Welatan Yekbîn! İşçiler Silahlanın, Devrime Hazırlanın! Karker Xwe Bi Çek Bikin, Ji Şareşê Re Amade Bikin!

KOMÜNİST MANİFESTO 150 YAŞINDA

DÜNYA İŞÇİSİNİN VE DÜNYA DEVRİMİNİN EŞSİZ YAPITI

KOMÜNİST MANİFESTO 150 YAŞINDA

Birçok liberalin ve sözde devrimcinin kanıtlamaya çalıştığının aksine Marks ve Engels, tüm ömürlerini, ürettikleri dev yapıtları kaleme almak amacıyla kütüphanelerde geçirmiş entellektüeller değildirler. Herşeyden önce örgütçüdürler, eylem adamıdırlar. Elde silah, barikatlarda da çarpışmışlardır. Aydın, hem de büyük aydın oldukları kesindir, ama onların bu derece uzak ve de derin görüşlü olmalarını sağlayan çok önemli bir etken de tezlerini pratik devrimci savaşın içinde sınayabilmiş olmalarıdır.

M.KIZILTEPE

Bu yıl Şubat ayının sonunda, Marks ve Engels'in birlikte yazdıkları Komünist Manifesto'nun yayınlanışının 150. yıldönümünü kutluyoruz.

Dünyada hiçbir kitap 150 yıllık bir süreç içinde bu kadar yankı yapmadı, bunca yasaklamaya rağmen bu kadar çok basmadı. Hiçbir kitap derken abartmıyoruz; İncil'i, Kur'ân-ı Kerim'i ve Tevrat'ı da saydıklarımıza katabilirsiniz.

Komünistler için Manifesto'nun esas önemli niteliği tabii onun verdiği mesajdadır. Topu topu 24 sayfa gibi kısa bir metnin içinde, dünya işçi sınıfına ışık tutacak netlikte, kapitalist toplumun analizi yapılmış, sömürünün ve özel mülkiyetin ortadan kaldırılması, sınıfsız bir topluma geçişte işçi sınıfının tarihsel misyonunun nedenleri ve nasılları en yalın bir biçimde anlatılmıştır.

Manifesto'yu yazdıklarında Marks otuz yaşında, Engels ise yirmisekizindeydi. Her ikisinin de hem tek tek, hem de birlikte yazdıkları çeşitli kitaplar vardı ve adlarını çoktan dosta düşmana duyurmuşlardı.

Örneğin, Marks, Engels'le 1844 yazında ilk kez tanışmalarından önce *1844 Elyazmaları* adlı kitabını ele almıştı bile. Bu iki büyük dehânın birlikte çalışmalarından ya da fikir alış verişinden çıkan ürünler ise: Engels'in aynı yıl kaleme aldığı ve 1845'te yayımlanan *İngiltere'de İşçi Sınıfının Çalışma Koşulları*, Marks ve Engels'in birlikte yazdıkları *Kutsal Aile* (1845), bir diğer büyük klasik olan *Alman İdeolojisi* (1847) ve Marks'ın 1847 yılının ilkbaharında yazdığı *Felsefenin Sefaleti* adlı bir diğer dev yapıtı.

Manifesto'nun 150. yıldönümünü kutlayan bir yazıda Marks ve Engels'in daha önceden yazdıkları eserlerden bahsetmenin ne anlamı olabilir diye bir soru olasıdır. Bunu yaparken iki olgunun altını çizmek istiyorduk.

Bunlardan ilki, dünya işçi sınıfının bu iki yüce önderinin nasıl olup da bu kadar genç yaşta bu denli derin, önemli yapıtları çıkarabildiklerine, ve bunu yaparken de, genel olarak sanılanın tersine, son derece aktif bir militan, örgütçü yaşamı da sürdürebilmiş olmalarına karşı duyduğumuz hayranlıktır.

1844-1850 yılları Marks ve Engels'in yaşamlarının en yoğun ve de hareketli dönemidir. Avrupa'nın dörtbir köşesinde esen devrim rüzgarları onları da aktif, örgütlü savaşımın içine (hem de Almanya'dan tutun, Fransa, Belçika, İngiltere, Hollanda, İsviçre ve tâ Italya'ya kadar hemen her yerde!) katmıştır. Bir yandan felsefî, ekonomik ve siyasal görüşlerini daha da geliştirerek diyalektik ve tarihsel materyalizmin sağlam temellerine oturtmuşlar, ve bu temel üzerinde o anda yaşamakta oldukları tarihsel önemdeki olayların hemen anında analizini yapmışlardır.

Onlar ne muhteşem bir fikir berraklığı gerektiren analizlerdir ki, tam yüzelli sene sonra siyaset bilimcileri ve yayıncıları Marks ve Engels'in yapıtlarını tereddüt etmeden basabilmektedir!

1840'li yıllarda ne radyo var, ne televizyon ne de telefon; nerde kaldı bilgisayar ya da diğer çağdaş iletişim teknolojileri! Ellerindeki tüm olanaklarla, ve de sonsuz bir tutkuyla içinde yaşadıkları çağı ve gözlerinin önünde akıp gitmekte olan tarihsel olayları sıcağı sıcağına anlayıp, anladıklarını da aktarmaya çalışmışlardır. Olanaklarının mütevaziliğine karşın ürettikleri yapıtların bugün bile değerini koruyabilmesi karşısında hayranlık duymayıp da ne yapılabilir? Yüzelliyi aşkın yıldır güncelliğini koruyabilmiş, hangi dalda yazılmış olursa olsun, kaç tane yapıt göstermek olasıdır?

Marks ve Engels'i bizim gözümüzde daha da yücelten bir başka olgu daha vardır, o da bu denli yoğun düşünsel uğraşlarının yanısıra aynı zamanda pratik çalışmanın da en güzel örneklerini vermiş olmalarıdır.

Her ikisi de örgütsüz işçi sınıfının hiçbir yere gidemeyeceğine kanaat getirmiş, ve tüm pratik uğraşlarını bu noktada yoğunlaştırmışlardır. Marks ve Engels'in militanlıkları Komünistler Birliği'nden tutun, 1.Enternasyonal'in örgütlenişine ve oradan da Almanya'da 1849 devriminde elde silah barikatlarda çarpışana kadar uzanır.

Yeri gelmişken şu tarihsel gerçeği belirtmeden geçmeyelim: Engels, özellikle askerî sanatlar konusunda değme profesyonele kök söktürecek kadar iyi bir taktikçi ve örgütçüydü. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri olarak, 1849 ilkbaharında Macaristan'da patlayan burjuva demokratik devrimin gelişmeşiyle ilgili olarak Engels, o zamanlar Marks'la birlikte çıkardıkları, ve Lenin'in de "dünya proletaryasının ilk günlük gazetesi" diye adlandırdığı, ünlü *Neue Rheinische Zeitung*'da bir dizi makale yazar. Bu makalelerin her biri devrime katılan güçlerin hareketleri, silahlarının stratejik yerlere konuluşunun analizi vs. açısından o kadar büyük bir ustalıkla kaleme alınmış ki, Alman işçi sınıfının önderlerinden Wilhelm Liebknecht'in anlattığına göre Neue Rheinische Zeitung'u okuyan komünistlere ve devrimcilere göre böyle ince analizi olan bir yazıyı yazsa yazsa ancak Macar ordusundan üst rütbeli bir subay yazabilirmiş!..

Kısacası, felsefî, siyasal ve de ekonomik alanlarda fikir üretmede gösterdikleri becerinin aynısını örgütçülükte ve askerî sanatlarda da gösterebilen devrimcilerden söz ediyoruz!..

Bu uzun paragrafı kapattıktan sonra altını çizmek istediğimiz ikinci olguya gelelim. Komünist Manifesto, Marks ve Engels'in daha önce yazdıkları eserlerinin damıtılması ve de en önemlisi, programlaştırılmasıdır. Gerçekten, Komünist Manifesto aslında yukarıda sözünü ettiğimiz Komünistler Birliği'nin programının ta kendisidir. Komünistler Birliği de dünyanın ilk proleter partisidir! "Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!" sloganını kendine bayrak edinen ilk örgüttür. Tabii Marks ve Engels de kurucuları ve önderleri arasında yer almışlardır.

Manifesto'nun hangi tarihsel koşullar altında kaleme alındığını daha iyi anlayabilmek için bu dönemi kısaca incelemekte yarar var.

1840 yılında Avrupa'nın değişik yerlerinde siyasal çalışmaya atılıp hızla dünya görüşlerini netleştirmeye başlayan Marks ve Engels, 1844 tarihinden itibaren de tüm yaşamları boyunca sürecek bir dostluk ve kavga arkadaşlığına girerler.

Ayrı ayrı başlattıkları araştırmalar, ister klasik Alman felsefesinin, ister İngiliz ekonomik politikasının, isterse de Fransız hayalci sosyalizminin eleştirisinde olsun her ikisini de aynı sonuçları çıkarmağa itmişti. Engels'in Ingiltere, Fransa ve Almanya arasında, Marks'ın ise Almanya, Belçika ve Fransa arasında mekik dokuması nedeniyle, tanışmadan önce de birbirlerinin çalışmalarından dolaylı olarak haberdar olmuşlardı.

O dönemde Avrupa'nın önde gelen ülkelerinin hepsinde kapitalist üretim ilişkileri egemen olmuş ve burjuvazi de ayaklarının üstünde doğrulur doğrulmaz gericileşmeye başlamıştı.

Burjuva devrimlerinde burjuvazinin yanında köhnemiş feodalizme karşı savaşta saf tutmuş olan işçi sınıfı, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ürettiği zenginlikten ancak kendisini yaşatabilecek kadarını alıyordu. Onu bu durumdan kurtarmanın yollarını arayan çeşit çeşit görüşler vardı Avrupa'nın dörtbir köşesinde.

Marks ve Engels bunların her birine karşı ideolojik bir savaş yürütmek zorundaydılar. Eğer birlikte savaşacaklarsa o zaman ortak görüşlerinin neler olduğunu da saptamak zorundaydılar. 1844-1847 yıllarını kapsayan dönem işte Marks ve Engels'in hem bu çeşitli akımlarla kapıştıkları, hem de kendi görüşlerini netleştirdikleri yıllardır.

Bu dönemin son derece zevkli anlatımını Engels'in bizzat kendi kaleminden okumak mümkün: "Komünistler Birliğinin Tarihi Üzerine"(Marx-Engels, *Seçme Yapıtlar* Cilt:3).

Biz şimdi kısaca bu akımları ve onların önde gelenlerini tanıyalım.

***

Avrupa'da kapitalizmin hızla gelişmeşiyle birlikte işçi sınıfı sayıca artmaya ve buna paralel olarak da örgütlenme çabalarına girmeye başladı. Marks ve Engels'in aktif olarak siyaset sahnesine çıkmasından önce bu girişimlerin çeşitli örneklerini görmek olasıdır. Komünistler Birliği'ne en önemli katkıyı yapan siyasal guruplardan biri, 1836'da Paris'te kurulan Adiller Birliği'dir (League of the Just). Gizli çalışan bu örgütün temel amacı işçiler arasında devrimci propaganda yürütmekti.

Adiller Birliği Mayıs 1839'da Paris'te, başını Blanqui ve Barbès'in çektiği işçi ayaklanmasına aktif olarak katıldı. Bu ayaklanmanın bastırılmasından sonra esen karşı-devrimci terörden de nasibini aldı. Birliğin önde gelen yöneticilerinden Schapper, Bauer adlı iki alman devrimcisi de hapse atılanlar arasındaydı. Her ikisi de profesyonel devrimcilik sanatını çok iyi özümsemiş, yiğit insanlardı. Hapisten çıkar çıkmaz sınır dışı edildiler. Londra'ya gitmeyi kararlaştıran Schapper ve Bauer, orada Adiller Birliği'nin faaliyetlerini devam ettirmeye karar verdiler. Onlara Joseph Moll adında bir diğer alman devrimci daha katıldı ki onun da nitelikleri Bauer ve Schapper'inkileri hiç aratmıyordu. 1840 yılının Şubat ayında Londra'da Alman İşçi Eğitim Derneği adlı legal bir dernek kurup Birliğin saflarına yeni militanlar kazanmak için yoğun çalışmalara başladılar.

Engels bu üç değerli Alman devrimci proleteriyle 1843'te Londra'da tanıştığı zaman topu topu 23 yaşındaydı. Yukarda andığımız "Komünistler Birliği'nin Tarihi Üzerine" adlı makalesinde Engels her üçünden de ne denli etkilendiğini anlatır.

Legal derneğin başarılı çalışmaları meyvelerini kısa zamanda vermeye başlar: önce Londra'nın içinde birkaç tane, ardından Londra dışında, ve de giderek Almanya'da Magdeburg ve Berlin'de benzeri dernekler 1846 girmeden kurulur. Isviçre'de de benzeri bir dernek August Weitling'in önderliğinde kurulur.

Legal derneğin çalışmalarının Adiller Ligi'ne militan kazanmada çok önemli katkıları olur. Bu arada Londra Avrupa'nın dört bir köşesinden sığınmacılık için gelen devrimcilerin yerleşim merkezi olmuştur.

Birliğin saflarını dolduranlar arasında artık Almanların dışında Hollandalılara, Çeklere, İskandinavlara, Macarlara rastlamak olasıdır. Çok geçmeden Dernek de adını değiştirerek "Komünist Işçilerin Eğitim Derneği" adını alır.

Üyelere verilen kimlik kartlarının üzerine en az yirmi dilde "Tüm insanlar kardeştir" sloganı yazılır. Öte yandan, Fransa'daki devrimci çevrelerle ve Polonya'daki radikal guruplarla bağlar kurulup geliştirilir.

Ancak, bu olumlu gelişmelerin yanında Adiller Birliği'nin en önemli zayıflığı ideolojik temelde savunduğu açık seçik bir doktrinin olmayışıdır. Bunun nesnel nedenlerini Engels, zaman içinde Birliğin saflarının proleterler yerine artizanlar ve küçük üreticiler tarafından doldurulmasına bağlar. Çoğu küçük işyerlerinde, küçük patronların emrinde çalışmaktadır ve hepsinin hayalinde bir gün ufak bir işyeri açıp kendi kendinin patronu olmak vardır. Kısacası, proletaryanın kurtuluşuna kendini adamayı hedefleyen bir örgüt için bunlar kararsız, kaypak unsurlardır; devrimci-komünist bir dünya görüşünü geliştirip benimsemeleri de doğal olarak beklenemezdi.

Devrimci proletaryanın dünya görüşü ise Avrupa'nın bir başka köşesinde geliştiriliyordu: İlk kez 1844 yazında Paris'te karşılaşan Marks ve Engels, o döneme kadar birbirlerinden bağımsız olarak geliştirdikleri tezlerin ne kadar benzer oldukları karşısında sevinçten coşmuşlar ve bundan sonraki çabalarını ortak yürütme kararı almışlardı.

Bunun üzerine yaptıkları ilk girişim Brüksel'de bir Alman işçi derneği açmak oldu. Ayrıca Alman-Brüksel Gazetesi (Deutsche-Brüsseler Zeitung)'ni de devralarak düzenli bir yayın organına kavuştular. Çok geçmeden İngiltere'de Chartist hareketin devrimci kanadıyla, Fransa'da "Reform için Fransız Sosyal-demokratları" ile, Brüksel'de de Demokratik Dernek ile yakın ilişkiler kurdular.

Marks ve Engels Londra'daki dernekten ve daha da önemlisi Adiller Birliği'nden haberdardılar. Yukarda da belirttiğimiz gibi, Engels 1843 yazında Londra'da Birliğin önde gelen üç Alman lideri Bauer, Schapper ve Moll ile tanışmış ve onlardan çok etkilenmişti. Hatta bu tanışma sırasında Schapper Engels'e Adiller Birliği'ne üye olma teklifinde bile bulunmuştu, ancak Engels bu teklifi geri çevirmişti. Buna rağmen sürekli yazışarak ilişkiyi sürdürmüşlerdi.

Kısa sürede ürettikleri yapıtlarıyla Marks ve Engels birçok devrimci çevrenin dikkatini çekmişti. Adiller Birliği'nin üst düzeydeki yönetici kadrosu da zaman içinde Marks ve Engels'in görüşlerine giderek daha çok sahip çıkmaya başladılar.

Bu durumda kendi savundukları teorik tezlerin yetersizliğini iyice kavrayan Adiller Birliği yöneticileri Marks ve Engels'e bir an önce Birliğe katılmaları ve görüşlerini özgürce dile getirmeleri için çağrıda bulunmayı kararlaştırdılar. Bu amaçla 1847 yılında Joseph Moll Marks'ı Brüksel'de ve Engels'i de Paris'te ziyaret ederek Adiller Birliği'ndeki tüm yoldaşları adına onlara üyelik teklifinde bulundu. Moll her ikisiyle de yaptığı görüşmelerde onların geliştirdikleri dünya görüşüne katıldıklarını, Adiller Birliği'ni yeni, günün gereksinimlerine daha iyi yanıt verebilen bir yapıya sokmanın giderek zorunlu hale geldiğini, bunun için de Marks ve Engels'in katkılarına ihtiyaç duyduklarını belirtti.

Onlara yaptığı öneriye göre, Adiller Birliği'ne üye oldukları taktirde, eleştirel görüşlerini programatik olarak bir manifesto biçiminde Birliğin bir kongresine sunabilecekler ve bunu da Adiller Birliği'nin manifestosu olarak bastırabileceklerdi.

Aslında Marks ve Engels de ne zamandır tüm Avrupa'ya yayılmış olan komünistleri ortak bir program altında tek bir örgüt çatısında biraraya getirmek istiyorlardı. Bu örgüt illegal olmak zorundaydı ve bunun ilk adımı Adiller Birliği biçiminde atılmıştı. Yapılması gereken şimdi onu yeniden örgütlemekti. Bu yeniden örgütlenme çalışmalarında da Marks ve Engels'e tam serbestlik tanındığından artık Birliğin dışında kalmak anlamsız olacaktı. Onlar da bu nedenle Birliğe üye olmağa karar verdiler. Hemen ardından Marks Brüksel'de bir, Engels de Paris'te üç tane Birliğe bağlı örgüt kurdular.

Adiller Birliği'ne üyelik teklifini kabul etmelerinden kısa bir süre sonra 1847 yazında

Devamı 3.sayfada

SUSURLUK RAPORU ÇETELERİ ORTAYA ÇIKARMIYOR, ÇETELERİ AKLIYOR!

UMUT GAZİOĞLU

Aylardır beklenen Kutlu Savaş'ın Susurluk Raporu, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın deyimiyle "dağ fare doğurdu".

Çünkü, Başbakanın da mensubu bulunduğu faşist-çete-TC devleti, ihanet edeni ezer yok ederdi. Boşuna dememişti; ortada kellesi vardı. "İhaneti" göze alsaydı, çeteler konusunda aydınlatacağı toplumun geniş oy desteğiyle tek başına iktidar yolu açılıyordu. Tekbaşına iktidar tatlı ama can daha tatlıydı.

Demek ki, gerçekte süper müfettiş Kutlu Savaş'ın aylardan beri üzerinde çalıştığı Susurluk raporu kelle kurtarma raporuydu. Bu, çete-devlet işbirliğinin başlangıcı olarak 1993 yılının alınmasından ve sık sık TSK'nin temizliğinin, çetelere bulaşmadığının gündeme getirilmesinden anlaşılmıyor mu? MGK'sı ve çetesiyle burjuva devleti Yılmaz'a, toplumun nefretini kazanmış ve artık işe yaramayan siyasi rakibi Çiller'i siyasetten silme izni veriyor bu tarih başlangıcıyla. Böylece Refah' ın kapatılıp, Erbakan'ın da güreş meydanından atılmasıyla, meydanda sağ güreşen tek pehlivan Mesut Yılmaz kalacaktı. Bu nedenle bölük pörçük açıklanmış olan raporda, bugüne kadar bilinenlerden bir dirhem bile fazlalık yoktu.

Kutlu Savaş'ın çete-devletin temeline inememesi, yani devletin ne zaman çetelerle işbirliği yaptığını, çeteleri kullanmaya başladığını öğrenememiş olması mümkün değildir. Bu raporun, çeteleri ortaya çıkarmak için değil, çetelerle işbirliği yapan devleti ve dolayısıyla devletle işbirliği yapmış çete elemanlarını aklamak için yazıldığı anlaşılıyor. F. Altaylı Kutlu Savaş raporu için şöyle diyor:

> "Yazık onca zamana. Suya sabuna dokunmamak için Yeşil'in etrafında döndürülüp dolaştırılmış... Devlet sırrı olabilecek şeyler açıkta, çete sırları gizli. Aslında rapor bugünkü Başbakan için ısmarlama ama öyle kötü ki, ısmarlayana bile yaramıyor. Hatta zarar veriyor... Ve çetenin hala iş başında olduğunu kanıtlıyor... " (*Hürriyet*, 25.1.1998)

Rapor çetenin hala işbaşında olduğunu kanıtlıyor. Bunu bir iki gün sonra bizzat Devlet Bakanı Eyüp Aşık onaylıyor. Bakın M. Sarıkaya'nın "...devletin içine sızmış çetelerin faaliyeti bitti mi?"sorusunu nasıl yanıtlıyor: "Çete faaliyeti bitmek bir yana, son günlerde daha da yoğunlaştı. Örneğin, her tarafta aranan kanun kaçağı ve çete üyesi Haluk Kırcı, daha 20-25 gün önce Ankara'da, Emniyet Genel Müdürlüğü Özel Harekat Daire Başkanlığı'na gitmiş. Özel Tim'de çay kahve içip sohbetler yapmış. Elini kolunu sallayıp gitmiş. Hiçbirşey yapılmamamış..." Bu bilgilere sahip olan bir devlet bakanı neden yetkisini kullanarak onu yakalatmamış? Gücü yetmez. Çünkü çeteler devletin zirvesindeler, bakanlardan da yukarıda!

Kutlu Savaş'ın ikinci raporu bu. Birinci raporunu, Özal'ın emriyle MİT üzerine yazmıştı. Çeteler üzerine üç kitap yazmış, Meclis komisyonu ve Kutlu Savaş raporlarından daha fazla kamuoyunu aydınlatmış olan gazeteci Soner Yalçın şunları söylüyor:

> "Özal araştırma görevini Kutlu Savaş'a vermişti. Savaş işi sıkı tutmadı. Birkaç kişi MİT'ten istifa ettirildi. MİT raporunda itham edilenlerin hepsi yükseldi. Sonuçta, Susurluk kazasına kadar gelindi. Susurluk meselesinden de iki kişi içeride...Bir yılı aşkındır bu millet Susurluk'u tartışıyor..."

Suçlanıp da yükselenlerin kimler olduğunu tahmin edersiniz. S.Yalçın açıklıyor: "Evet, iki Mehmet. (Mehmet Eymür ile Mehmet Ağar) Aradan yıllar geçiyor 2. MİT raporu ve Susurluk kazasıyla yine iki Mehmet karşı karşıya! Koskoca Türkiye Cumhuriyeti iki Mehmet'e mi kalmış? İki Mehmet'in kavgası yüzünden mi bunları yaşıyor?" Bu sonuca varıp, böyle bir soru sormak, çete devlet ilişkisini çok basite indirgemektir. Eminiz ki, korktuğu için böyle konuşuyor Yalçın. Kendisiyle Hürriyet'te (27 Ocak 1998) yapılan söyleşinin sonlarına yakın söylediği "...Bu ülkede yaşamak istemiyorum. Gazeteci olarak hukuk bana lazım. Behcet Cantürk kitabını korka korka yazdım. Mesut Yılmaz'a bazı bilgileri sakladığımı söyledim. Oysa gazeteci olarak manşete çıkaracağım bilgileri satır aralarına sakladım."sözleri bunu açıkça gösteriyor.

Şimdi sormak gerekir: K. Savaş'ın bu 2. Raporunda ismen suçladıkları nerelere yükselecek? Raporun hazırlandığı dönem içinde, daha doğrusu tamamlanmaya yakın Mehmet Eymür ödüllendirilerek Washington Büyükelçiliğine yükseltildi. Şimdilik DGM'de sözde soruşturulmasına başlanan M. Ağar, aklandırılıp Tansu'nun yerine DYP'nin başına getirildikten sonra, MHP ile aynı çatı altına sokulursa şaşmayalım. Yani Ağar'a Başbakanlık yolu bile açılabilir. Tetikçi, profesyonel katil, içkence ve ölüm makinası, yargısız infazcı Yeşil ise herhalde bir süre sonra MİT'in başına oturtulur!

TC Devletinin suçluları, katilleri kullanarak çeteleşmeye başlamasının 70'li yıllara indiğini bilmeyen mi var? Bugün çeteler, siyasi ve askeri güçler arasında denge sağlayarak, devleti ayakta tutmayı başaran Demirel'in, "bana sağcılar da suç işliyor dedirtemezsiniz. Onlar devlete yardım ediyorlar" sözleri çeteleşmenin 'miladı' değil midir? Kutlu Savaş, hem bu yılları hem de Yılmaz'ın bakanlık ve Başbakanlık yaptığı dönemleri görmezlikten gelmiştir. Hürriyet yazarı (29 Ocak 1998) Sedat Ergin, şöyle yazıyor:

> "Yılmaz, ısrarla Çatlı için: 'Devlet tarafından kullanılıp bir kenara atılmış, saatli bomba gibi olmuş' diyordu. Yaptıklarını açıkça haklı göstermektir bunu vurgulamak. Kullanmışsa sahip çıksaydı ve kullanmaya devam etseydi demektir. Bunun bir bakıma Çiller'in, 'Vatan için ölen de, tetik çeken de kahramandır' sözünden farkı yoktur. Kısacası derin devlet, yani burjuvazinin çeteleşmiş TC devleti, Kutlu Savaş'a dikte ettirdiği bu raporla Yılmaz'a neler yapması ve nasıl hareket etmesi gerektiğini buyurmuştur. Öyle hareket edecek ve çeteler temize çıkacaktır. Çünkü Demirel: 'Münferit bazı hadiselerin ne kadar önemli olsa da devlet ve devletin kurumlarına maledilmesi ve buradan yola çıkılarak Türkiye'nin devlet olarak, millet olarak güçsüz gösterilmesi fevkalade yanlıştır' diyor. Çünkü Karadayı: 'Bölünmez bir bütün olan yüce Türk milletinin güven ve huzuruna kastedecek hainlerin, Türk silahlı kuvvetlerinin kararlı tututmuyla yok olup gideceğinden kimsenin şüphesi olmamalıdır' diyor.

Susurluk çetelerinin tartışıldığı ve kamu oyuna maledildiği dönemde bu sözler, Yılmaz'a buyruk ve topluma gözdağıdır. ●

Komünist Partilerinin Enternasyonal Dayanışması İlerliyor

EKİM 80 BİLDİRGESİ

4-7 Kasım 1997 tarihleri arasında, Rusya'da Leningrad'da bir uluslararası konferans düzenlendi. Eski Sovyetler Birliği'nin hemen hemen tüm bölgelerinden ve dünyanın çeşitli yerlerinden komünist ve işçi partilerinin katıldığı bu konferans Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 80. Yıldönümü nedeniyle düzenlenmişti.

Konferansa ev sahipliği yapan örgütler, Rusya Komünistleri Partisi, Rusya Komünist İşçi Partisi ve Rusya Komünist Partisinin oluşturduğu Rusya Komünist Partileri Birliği (ROSCOMSOYUZ) ve diğer bazı partilerdi. Partimiz TKP konferansa davetliydi ancak delegasyon gönderme olanağı bulamamıştık. Rusya'daki yoldaşlardan aldığımız bilgiye göre mali sorunlarin ve çeşitli partiler arasındaki ideolojik farklılıkların yol açtığı birtakım zorlukların birlik anlayışıyla aşılmasıyla konferans gerçekleştirildi.

Katılan örgütler, güncel siyasi sorunların yanı sıra marksist teorinin çeşitli yönleri üzerinde de tartışma yürüttüler. Marksist teorinin temel sorunları ve uygulaması, komünist hareketin tarihi, Sovyet tarihi ve Stalin"e ilişkin değerlendirmeler, tartışmaların en çok yoğunlaştığı konular oldu.

Konferansın sonunda bir ortak bildirge hazırlanarak, bugüne değin TKP dahil 25 parti ve örgüt tarafından imzalandı. Bildirgede, Marksist-Leninist teorinin, proletaryanın sermayeye karşı yürüttüğü sınıf savaşında sadece sosyalist devrim yoluyla zafere ulaşabileceği iddiasının Büyük Ekim Devrimiyle doğrulandığı, sosyal reform öneren tüm diğer yolların sosyal eşitsizliği garantileme ve sömürüyü pekiştirme sonucuna varacağı belirtildi. *Bir komünist her zaman devrimcidir* ifadesinin yer aldığı bildirgede, sosyal barış ve sınıf işbirliği yollu sosyal demokrat ve yeni liberal teorilerin burjuvazinin silahları olduğu, bunların yetmediği yerde revizyonizm ve oportünizm hastalıklarının dünya komünist hareketine aşılandığı açıklandı.

İmza sahiplerinden biri bildirideki görüşlerle uzaktan yakından ilgisi olmayan, Türkiye devrimci kamuoyunun geçmişteki ve günümüzdeki hainlikleriyle yakından tanıdığı ancak uluslararası alandaki hareketliliğiyle maalesef bazı partileri yanıltmayı başarmış Işçi Partisi. Bu durum partimiz tarafından bildirgeyi imzalayan diğer partilere iletilecektir.

Bildirgeyi imzalayan partiler şunlardır:

· Azerbaycan Komünist Partisi
· Belçika İşçi Partisi
· Belorusya Komünist Partisi
· Estonya Komünist Partisi
· Filistin Komünist Partisi
· Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi
· Gürcistan Komünist Partisi
· Irak Komünist Partisi
· İspanya Halkları Komünist Partisi
· Kırgızistan Komünist Partisi
· Latviya Komünist Partisi
· Mısır Komünist Partisi
· Romanya Komünist Partisi
· Komünist Partiler Birliği - SBKP
Rusya Komünist Partiler Birliği:
· Rusya Komünist İşçi Partisi
· Bolşevik Komünist Partisi-Birlik
· Rusya İşçi-Köylü Partisi
· Slovakya Komünist Partisi
· Suriye Komünist Partisi
· Tacikistan Komünist Partisi
· Türkiye Komünist Partisi
· Ukrayna Komünist Partisi
· Yunanistan Komünist Partisi
· Yugoslavya Yeni Komünist Partisi

Bildirge, Ocak ayından itibaren diğer komünist ve işçi partilerinin de onayına sunuldu. Partimiz, komünist hareketin enternasyonal birliğinin sağlanmasına ilişkin yıllardır savunduğu görüşler uyarınca bu girişimi destekliyor ve girişimin, bildirgenin içeriğini aşan bir öneme sahib olduğunu vurguluyor. Geçen sayımızda yayınlanan *Kavga Yorum*'dan bir alıntıyla sözümüzü noktalıyoruz:

> "Komünistlerin yeni enternasyonal birliği, tarihten ders alacaksak, gerçek bir 'parti' imiş gibi kurulmamalıdır. Merkezi tek bir model içinde olmamalı, ülkelerin somut koşullarına göre ortaya çıkan değişik örgütlenme ve strateji biçimlerine çatısı altında yer verebilmelidir. Çünkü dünya, ne en büyük ve güçlü partinin ve ne de partiler çoğunluğunun, çeşitli partilere haksızlık yapmadan, belirli strateji ve taktikleri dayatabileceği kadar bir örnek değildir. Yeni enternasyonal, genel bir dünya stratejisini kabul eden ama ülke içi strateji ve taktiklerini kendi ülkesinin koşullarına göre belirleyen ve katılmak isteyen tüm partilere açık bir örgütlenme olmalıdır." (R. Yürükoğlu, Uluslararası Birlik-Yeni Bir Komünist Hareket, *İşçinin Sesi* sayı 458, Ocak 1998) ●

2.sayfadan devam

Birliğin ilk kongresine katılmak üzere Marks ve Engels Londra'ya geldiler. Kongrede Birliğin Brüksel örgütlerini Wilhelm Wolff, Paris örgütlerini ise Engels temsil ediyordu. Yoğun biçimde tartışılan konuların başında Birliğin yeniden örgütlenmesi geliyordu. Kabul edilen yapılanma biçimine göre, Birlik çevrelerden, hücrelerden, Merkez Komitesi'nden ve de en üst organ olarak Kongre'den oluşuyordu. Adının da "Komünistler Birliği" olarak değiştirilmesine karar verildi.

Birliğin amacı şu şekilde formüle edildi:

* Burjuvazinin devrilmesi,
* Proletarya erkinin kurulması
* Sınıf çelişkileri temelinde kurulmuş eski burjuva toplumunun yıkılarak yerine özel mülkiyetin olmadığı sınıfsız yeni bir toplumun kurulması.

Birliğin yeniden örgütlenişi son derece demokratik temeller üzerinde yapıldı. Seçimle iş başına getirilen yöneticileri her an geri çağırma hakkı saklı tutuluyordu. Yeni tüzüğün kabulü ise 8 Aralık 1847'de, 2. Kongre'de yapıldı.

2.Kongre yine Londra'da aynı yılın Kasım ayının sonu ve Aralık ayının başında yapıldı. Bu kongreye de katılan Marks, uzun süren bir oturumda görüşlerini ayrıntılı olarak sundu. Yeni örgütlenme modelini ve yeni teorik tezleri oybirliğiyle kabul eden Kongre, Marks ve Engels'e bu tezleri bir manifesto olarak kaleme alma görevini verdi. Avrupa'nın üzerinde dolanan devrim dalgasının dayattığı acil görevlere rağmen iki aydan kısa bir süre içinde "Komünist Manifesto"yu yayına hazırladılar. Şubat devriminin tam başladığı sırada Londra'da dizgiye giren broşür 24 Şubat'ta yayınlandı. Manifesto, eski Adiller Birliği'nin temel sloganı olan "tüm insanlar kardeştir""i Komünistler Birliği tarafından kabul edilen "tüm ülkelerin proleterleri, birleşin!" ile değiştirerek dünya proletaryasının ilk komünist örgütünün enternasyonalist karakterini vurguluyordu.

Broşürün çıkış tarihinin zamanlaması bundan daha iyi olamazdı: Avrupa'da yükselen devrimci işçi hareketlerinin eline bir kılavuz verilmişti sanki. Marks ve Engels de bu hareketlerin en önde yürüyen önderleri olarak Komünist Manifesto'nun geliştirdiği görüşleri pratiğe uygulamaya çalıştılar.

Manifesto'nun içeriğine ilişkin olarak ilk vurgulamak istediğimiz şudur ki, Komünist Manifesto güncelliğinden hiçbirşey kaybetmemiştir. Proletaryanın önünde aynı görevler durmaktadır, düşman aynı sınıf düşmanıdır, önemli olan bu genel doğruları bugünün gerçeklerine doğru biçimde uygulayabilme becerisidir. Manifesto'nun basımından sonra Marks otuzbeş, Engels ise kırkyedi yıl daha yaşadı. Bu süreç içinde Manifesto'ya bir tek kez değisiklik yapmayı uygun gördüler.

Bilindiği gibi o da 1871 Paris Komünü'nün hunharca kana boğulmasından sonra, Marks ve Engels, "işçi sınıfı erki ele geçirdikten sonra burjuva devlet aygıtını kendi çıkarlarına uygun olarak yeniden düzenler" şeklinde ilk basımda ele aldıkları tümceyi, yeni baskıda "..burjuva devlet aygıtını parçalar" şeklinde değiştirmek zorunluluğunu duydular. Bunun dışında yaptıkları değişiklik yoktur, çeşitli açıklayıcı bilgileri ise Manifesto'nun çeşitli dillerdeki baskılarına yazdıkları önsözlerde belirtmişlerdir.

İkinci vurgulamak istediğimiz ise, birçok liberalin ve sözde devrimcinin kanıtlamaya çalıştığının aksine Marks ve Engels, tüm ömürlerini ürettikleri dev yapıtları kaleme almak amacıyla kütüphanelerde geçirmiş entellektüeller değil, herşeyden önce örgütçüdürler, eylem adamıdırlar. Entellektüel, hem de büyük entellektüel oldukları kesindir, ama onların bu derece uzak ve de derin görüşlü olmalarını sağlayan çok önemli bir etken, her zaman pratiğin içinde olmaları ve tezlerini pratik devrimci savaşın içinde sınayabilmiş olmalarıdır.

Yazımızın başında belirttiğimiz gibi Engels askerî sanatlarda hayret verici düzeyde bir stratejistti. Her ikisinin de elde silâh 1849 Alman devriminde çarpıştıklarını biliyoruz. Manifesto'ya ayırdığımız bu yazının konusu dışına çıktığından ikisinin pratik militanlık ve örgütçülük konularındaki üstün yeteneklerinin tarihsel anlatımını başka bir yazıya erteliyoruz.

Son olarak şunun altını çizmeliyiz ki örnek yaşamlarıyla Marks ve Engels'in devrimci teorisinin bu denli berraklaşması, ancak ve ancak devrimci pratiğin sınavında gerçekleştirilebilirdi. Başka hiçbir yerde değil. Komünist Manifesto'nun tarih sahnesine çıkışı da bu gerçeğin en güzel dile getirildiği örneklerden biridir.●

HERHANGİ BİR KP DEĞİL, TÜRKİYE'NİN İSTEDİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ

R. YÜRÜKOĞLU

Ülke gerçeklerini yansıtan bir pratik içinde olmayan hiçbir komünist partisi, ülkesinin kaderinde yer tutamaz. Dünyanın her yanı, geçmişte ve günümüzde, bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Aynı belirlemeye tersten de örnek verilebilir. KP olmayan, komünist ideoloji ve örgütlenmeye sahip olmayan, ama eyleminde ülkesinin gerçeklerini yansıtan pek çok hareket de ülkesinin siyasetine yön verebilmiştir. Sandinistler bunun güncel örneklerinden biridir. Tabii, böyle durumlarda, uzun süreli başarı için ya bu hareketler gerçek bir KP'ye dönüşeceklerdir (Küba örneğinde olduğu gibi), ya da başarıları geçici olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi bugün önemli bir yenilenme içindedir.

Bu yenilenmenin sonuçlarının tam olarak ortaya çıkması belirli bir zaman gerektirecektir ama tam başarısı, daha bugünden *iki koşulu* iyi anlamaya ve uygulamaya bağlıdır:

1. KP örgütlenmesi
2. Ülke gerçeğini yansıtma.

İşçinin Sesi'nin bu sayısında yer alan **Asaf Kalender** yoldaşın yazısı birinci koşulu irdelemekte ve düzeltmemiz gerektiğini düşündüğü yanlar üzerinde durmaktadır. Yazıdaki saptamalara ve önerilere *geneliyle* katıldığımı söyliyebilirim. Tabii, o sonuçlara varışın nedenlerini, öznel ve nesnel yanlarıyla, daha uygun ortamlarda uzun boylu görüşmek koşuluyla. Partimizin son 20 yılda yaşadığı süreçler ancak böylelikle doğru anlaşılabilir. (Ancak, yazıda hiç mi hiç katılmadığım yanların da var olduğunu söylemeliyim. "Gecekondu devrimcisi tarzı", "TKP kültürü yok", "Denizler-Mahirleri anar gibi...", "üslup ve stilde solcu özentisi davranış ve yaşam tarzı", "*İşçinin Sesi* ayrılık vurgusuyla anılıyor" vb.)

Bu yazıda, Asaf yoldaşın yazısıyla doğal bir işbölümü içinde, *ikinci koşul* üzerinde durmak istiyorum. Bu, o yoldaşın yazısındaki yanlışların nereden kaynaklandığının da açıklaması olacaktır.

Başta şunu söylemeliyim ki, ikinci koşulu hakkıyla yerine getirmeyen, ülke gerçeklerini yansıtan bir pratik içinde olmayan hiçbir komünist partisi, ülkesinin kaderinde yer tutamaz. Birinci koşulu ne denli mükemmel yerine getirirse getirsin. İşyeri ve semt örgütlenmesiyle, karara dönük çalışan organlarıyla, sendika-kadın-gençlik-eğitim bürolarıyla, tarihini sahiplenmişliğiyle, vb. Dünyanın her yanı, geçmişte ve günümüzde, bu dediğimin sayısız örnekleriyle doludur. Hatta diyebilirim ki, komünist partilerinin *çoğunluğu* buna örnektir.

Aynı belirlemeye tersten de örnek verilebilir. Komünist partisi olmayan, KP gibi tutarlı bir ideoloji ve örgütlenmeye sahip olmayan, ama eyleminde ülkesinin gerçeklerini yansıtan pek çok hareket ya da örgüt, ülkesinin siyasetine yön verebilmiştir. Sandinistler bunun güncel örneklerinden biridir. Tabii, böyle durumlarda, uzun süreli başarı için ya bu hareketler gerçek bir KP'ye dönüşeceklerdir (Küba örneğinde olduğu gibi), ya da başarıları geçici olacaktır.

Bu söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, başarı, hem de uzun süreli başarı için, iki koşulun da hakkıyla yerine getirilmesi zorunludur. Bu koşullardan birini geriye atıp ötekine yoğunlaşmak, geleceğimizi karartır.

Ülke Gerçeğini Yansıtmak

Ülke gerçeğini yansıtmak demek, tarihiyle, gelenekleriyle, bugünkü duygu ve düşünceleri ve istemleriyle halkı yansıtmak demektir. Biz, işçi sınıfımıza atasını (Aleviliği) göstererek (bunları buluşturarak diyemiyorum, o etkinlik düzeyine ulaşamadık), bunu bir ölçüde iyi yaptık. Ama bununla bitmiyor, asıl olarak güncel tutumlar var.

Ülkemiz bir küçük burjuvalar denizidir. Evet, işçi sınıfı sayısal olarak toplumun en büyük sınıfı olduğu halde bu böyledir. Küçük burjuvazi, sayısal gücü işçi sınıfından sonra gelen ikinci büyük sınıftır. Ve onun dünya bakışının işçi sınıfı üzerinde derin etkileri vardır. Çünkü, işçi sınıfımız genç bir sınıftır. Şu anlamda ki, kuşaktan işçi, sınıfın ancak küçük bir azınlığıdır. Büyük çoğunluğu topraktan yeni kopmuş, bir bölümü de kırla ilişkisini hala sürdüren bir sınıftır. Böyle olduğu için de, emekçi halkta, hangi sınıf ya da katmanın üyesi olursa olsun, küçük burjuva duygu ve düşünceler yaygındır. Güce tapma yaygındır, vb.

Güçsüzün yanında durmamak, çok yanlış bir tutum da değildir. Halkımız, eski bir halktır. Olmayacak duaya amin dememeyi yüzyıllar içinde öğrenmiştir. Kendisini ezen, sömüren bu düzene ve çeteler devletine karşı kendisini koruyacak bir güce gereksinim duymaktadır. Öyle ise güçlü olmak, güçlü görünmek ve asıl gücün kendisi olduğunu mücadele içinde ona inandırmak görevimiz vardır.

Uygulanacak mücadele biçimleri açısından dikkate alınması gereken en önemli olgu, ülkede devrimci durumun varlığıdır. Ve egemen sınıf ve onun devleti halka karşı zor kullanıyor. Her yerde, her durumda zor kullanıyor. Öyleyse, bizim de zor kullanma zorunluluğumuz vardır. Ülke, zora zorla karşı koymayı gerektiren bir noktadadır. Partiden başlayarak, halkın silahlı güçlerini oluşturma, olanları geliştirme görevimiz vardır.

Sonra bakıyorsunuz, işçi, gençlik, memur hareketleri ya da tek hedefli halk birikmeleri birbirlerinden kopuk olarak yükseliyor ve düşüyor. Devrimci durumun derinleşebilmesi için bunları koordine edebilmek gerekir. Ama bu yapılamıyor, çünkü devrimci örgütlerin kendileri örgütsüz ya da güçleri yetersiz.

Bu koşullarda, yapacağımız tüm legal ya da meşru örgütlenmelerde iki ölçütümüz olmalıdır:

1. Yığını içine almalı,
2. Düşmana karşı bir mücadele gücü yaratmalı.

Yığını içine almayan, Bilen Yoldaş'ın deyimiyle, "sen ben bizim oğlan"dan oluşan derneklerle, bürolarla bir yere varılamaz. Düşmana karşı bir mücadele gücü yaratmayan, pısırık, "uslu çocuk", pasifist örgütlenmeler yalnızca enerji israfıdır.

Her çeşit örgütlenme, düzgün yönlendirilirse, yığını kapsayabilir ve düzene karşı mücadele gücü olabilir. Tiyatro derneği de, halk oyunları da.

Bunların yanında, bugün bir "**Halk Meclisleri**" gerçeği var. Amacı, halk güçlerini birleştirmektir. Başından bu yana parti tutumu açıktır: Meclisleri doğru buluyoruz, benimsiyoruz, içinde çalışacağız. Bu örgütlenmenin kimlerin düşüncesinin ürünü olduğu ya da başında hangi örgütün olduğu gibi kaygılar, ki bazı devrimci çevrelerde böyle kaygıların varlığını biliyoruz, bizim için bir anlam taşımıyor. Meclislerde etkin olmak, başına geçmek isteyen, içinde çalışır, güçlenir, başına geçer. Bizim için önemli olan, doğru bir örgütlenme midir, yukarıda değindiğimiz iki ölçütü karşılamakta mıdır? Evet, evet, evet. Öyleyse, meclisler, bizim doğal yığın çalışması alanımızdır. Ve bu, MK'mızın bir kararıdır.

İşte halkımızın durumu böyledir. Bunu anlayan ve çözümüne yönelen bir çalışma gereklidir!

Peki, pratiğimiz bu kararla tutarlı mıdır? Öyle olduğu pek söylenemez. İki örnek vereceğim. Son Susurluk eylemlerinde meclisler Susurluk'a otobüs kaldırıyor. Bizim yoldaşlarımız ise, meclislerin eylemine katılmak yerine, ÖDP'nin, BP'nin mitingine katılıyorlar. Bir başka örnek Gazi olayları eylemidir. Meclisler Zonguldak'a gidiyor, yakın bölge örgütlerimiz bile eyleme katılmıyor. Söz konusu örgütleri ve yöneticilerini yakından tanıyoruz. Partiye bağlı, kararlara saygılı ve militan ruhludurlar. Peki neden böyle olmuştur? Günlük çalışmanın girdabına kapılmışlıktan, günlük yaşamın rutininden, ataletinden ve bir bölge için de, gözlerini örgüt içine çevirmişlikten. Bunları değiştirmeliyiz.

Ülkemizin bugün içinde bulunduğu koşullarda, devrimin görevlerini hakkıyla üstlenebilen bir örgüt yoktur. Bu durumda, devrimci hareketi ülke çapında bir güç yapabilmenin tek pratik yolu, devrimci güçlerin birliğini sağlamaktır. Tabii, "devrimci solu birleştirmeden halkın birliği sağlanamaz" demiyoruz, sağlanabilir, İstanbul'un bazı semtlerinde sağlanmaktadır da. Ama tüm ülke için düşünüldüğünde, bu daha uzun bir süreci gerektirir. Biz tüm pratik çalışmamızda **halk güçlerini birleştirmeyi** ölçüt alacağız ve buna giden etkili ve hızlı bir araç olarak da, devrimci solun irade birliğinin kurulmasına çalışacağız.

Halkımız, manevi yönü güçlü, yiğitliğe, kahramanlığa, ser verip teslim olmamaya değer veren bir halktır. Partimizin mücadele kültürünü, bu değerleri de içerir biçimde geliştirmeliyiz. Bu, aynı zamanda, devrimci hareketimizin de en güzel değerlerini içermek demektir. Sürekli geliştirilmesi gereken bu mücadele kültürü partimizi ileriye, geleceğe taşıyacak en güçlü araçlardan birisidir.

TC bir Susurluk devletidir. Halkımızın büyük çoğunluğu bunu çok iyi anladı. Ne denli uğraştılarsa da üstünü örtemediler. Örtemeyince ne oldu? Halkta çok yaygın, çok güçlü bir adalet özlemi doğdu. Bu isteme yanıt vermeliyiz. "Adalet devrimdedir" doğrusunu yükseltmeliyiz ve tüm devrimci hareket olarak, "halkın adaleti"ni **somutlamalıyız.**

Bu da, birincisi, halkı örgütleyip düzenin karşısına dikerek ve ikincisi, halkın silahlı güçlerini geliştirerek olur.

Türkiye'nin bu koşullarında silahlı mücadele, örgütsel güçlenmenin de en önemli ayaklarından birisidir. Vurduğun oranda güçlenirsin! Dokuzuncu kongremizin bu yöndeki kararının, "uygulanıyor" yalanı altında uygulanmadığını artık hepiniz biliyorsunuz. Şimdi, başa dönüp kararlılık ve itinayla bu kararı gerçekleştirmenizin zamanıdır.

1970'lerden bu yana halkın mücadelesi bir gerçeği hiç tartışmasız ortaya koymaktadır: **Türkiye'de varoşlar, gecekondu semtleri gelen devrimin tezgahlarıdır.** Devrim, sayısız yerel ayaklanmalarla örülü iç savaş içinden ve buralardan yükselecektir. Gecekondu kim? İşçi, işsiz, yarı-proleter esnaf. Her sınıfın tarzı farklıdır. **Gecekondu tarzı, proleter tarzıdır.** Bu, ülkemizin gerçeğidir. Komünistler bunu iyi anlamalı ve kendilerini ve çalışmalarını buna uydurmalıdırlar.

"Ülke gerçeğini yansıtma"nın, günümüzde devrimci mücadeleyi ilgilendiren bence en önemli yanları bunlardır. ●

Şeriatcı Parti Refah Kapatıldı

Şeriatçı partiyi kokuşmuş düzenin bünyesi bile taşıyamadı

YILDIRIM GİRNELİ

Refah Partisi'nin kapatılması ile Türkiye'de şeriat tehlikesi yok olmuyor. Refah, şeriatçılığın yasal şemsiyesi idi, şimdi yeni bir şemsiye oluşturmaya çalışacaklardır. Bize düşen görev, şeriatçı güçlere karşı mücadeleyi, ve her mücadeleyi, düzene karşı mücadeleyle birleştirmek, halkın mücadelesi ile bu kokuşmuş düzeni yıkıp, yerine işçinin-emekçinin *ileri demokratik* iktidarını kurmaktır. Bunun için savaşacağız.

Aylardır süren tartışmaların ardından, sonunda şeriatçı parti kapatıldı. Hatırlanacağı gibi, 28 Şubat 1997 tarihli MGK toplantısı kararlarıyla ilk kez şeriatçılık Türkiye' de ana tehlike olarak ilan edilmiş, ardından ordu bünyesinde oluşturulan *Batı Çalışma Gurubu*'nun Cumhuriyet düşmanı, köktendinci akımları yakından izlemek üzere çalışma başlattığı açıklanmıştı. Sekiz yıllık kesintisiz eğitim ve imam hatiplerin orta kısımlarının kapatılmasının da hedeflendiği bu kararların ardından, yazılı-görsel basında şeriatçı tehlike üzerine yıllardır biriktirilen arşivler bir anda ortalığa döküldü. Fadime olayı, Cinci hoca derken, Refah Kurmaylarının şeriat düzeni kurmayı amaçladıkları propaganda konuşmaları gündeme geldi.

Susurluk olayının da patlak vermesiyle bir anda demokratik güçler büyük kitleler halinde sokaklara dökülmeye başladı. Siyasi İslamın meşhur yöntemi takiyye ile yıllardır yürüttükleri, devleti içten fethetme çalışmaları ürün vermeye, şeriat yanlıları iyice güçlenmeye başlamışlardı. Yıllardır siyasi iktidarların oy avcılığı, sola karşı din faktörü vb. nedenlerle sırtı sıvazlanan Siyasi İslam, Refah-Yol hükümeti ile gücünü pekiştirmiş ve devletin her düzeyinde kadrolaşmaya ağırlık vermişti. 'Adil' düzen savunuculuğu ile asıl olarak yeni kentleşen toplum kesimleri arasındaki adalet arayışına seslenerek, oy avcılığı yaparak seçimlerde önemli bir başarı elde etmişti.

Sivas'ta 37 kişiyi diri diri yakan zihniyet, başarının sağladığı olanaklarla rahatça ilerliyordu. Ta ki Susurlukta bir mersedesle bir kamyon çarpışıncaya kadar. Çarpışmanın ardından Türkiye'de çok şey değişti. Ölüm orucu eylemleri, aydınlık için 1 dakika karanlık eylemleri ile birlikte ülke çalkalanıyordu. Yığınlar sömürücü devleti istemediği gibi Siyasi İslama da tavır alıyordu.

Yargıtay başsavcılığı Mayıs 1997'de anti-laik faaliyetlerin merkezi olduğu gerekçesiyle Refah Partisinin kapatılması için anayasa mahkemesine başvuruda bulundu. Ocak 1998'de de Anayasa mahkemesi beklenen kararı verdi ve şeriatçı parti kapatıldı. Her ne kadar kapatma kararının gerekçesi resmi gazetede yayınlanana kadar Refah faaliyetini sürdürecek ise de parti resmen kapatılmış oldu. Şeriatçı güçler düzen içinde takiyye yöntemi ile faaliyet yürütmenin yeni hazırlıkları peşindeler. Ayrıca partinin kapatılacağını daha aylar öncesinden hesaplayıp yeni partinin tüm hazırlığını yapmışlardı. Önümüzdeki süreç şeriatçıların bütünlüklerini sağlayıp sağlayamayacaklarını da gösterecektir.

Şeriatçı Partinin Kapatılmasını Savunmak Doğru muydu?

Şeriatçı tehlikenin 1992'yi izleyen süreçte girdiği yükseliş eğrisini doğru değerlendiren partimiz Şubat 1993'te, "**Şeriatçı Parti Kapatılmalıdır**" belgisini yükseltmiştir. Mayıs 1994'te Genel Sekreter'in, "*İslamcı Siyasal Harekete Karşı Halkın Aktif Siyasal Birliğini Sağlamak Tarihsel Görevdir*" yazısı ile, Siyasi İslamın tarihsel gelişimi, günümüz dünyasında ve Türkiye özelinde geldiği nokta ve Siyasi İslamın temsilcisi olan Refah partisinin kapatılması yönünde çalışma için parti örgütlerine verilen görevler açıklandı.

Bu çerçeve içerisinde partimizin Siyasi İslama karşı tutumu ödünsüzdü. Siyasi İslamın yasal siyasetteki temsilcisi Refah Partisinin kapatılması için tüm parti örgütleri aktif olarak çalışacaklar, bu mücadele ekseninde halkın aktif birliğini oluşturmaya çalışacaklardı. Refah Partisinin kapatılması halkın aktif mücadelesinin eseri olmalı idi. Yani **Refahın kapatılması istemi uygulanması burjuvaziden beklenen bir istem değildi. Partimiz başından beri Refahın halkın mücadelesi ile kapatılmasını savundu.**

Bu en demokratik istem için yüzbinler sokağa dökülmeli, yürütülecek bu mücadele ile ayaklanan yığınların gücü ile de iktidar el değiştirmeli idi. Refaha karşı mücadele kokuşmuş burjuva düzenin yerle bir edilmesi mücadelesinden ayrı düşünülmüyordu. Tersine şeriata karşı mücadelede güçlenen halkın mücadelesi ana düşmanı devirme mücadelesine kanalize edilmeliydi. Partimizin tutumu buydu ve doğruydu.

Ne şeriata karşı mücadele gündemden düştü, ne de Refah'ı kapatan rejim demokrat oldu. Bu bozuk düzeni devrim yoluyla yıkana kadar da her tür anti-demokratik yapı ve uygulama ile mücadele edeceğiz.

Güdük burjuva yapı bile Refah'ı bünyesinde daha fazla tutamadı

Türkiye demokratik bir ülke mi? Hayır. Baskıcı bir rejimin hakim olduğu Türkiye'de, Batı Avrupa'daki gibi bir burjuva demokrasisinin ancak çok güdük bir biçimi vardır. Dolayısı ile rejimin demokratikliği mikroskop altında incelenmesi gereken bir şeydir.

Peki, bu çerçevede baktığımız zaman Türkiye laik bir ülke mi? Yanıtımız kesinlikle hayır.

Laik devlet nedir? Dinle devletin ayrılması, dinin de, devletin de eğitimden elini çekmesi demektir. Sınıflarla devletin ilişki alanı demek olan siyaset, din bir siyasal faktör haline geldiğinde tartışılması gereken bir konudur. Siyaset alanını, yani devleti tartışmak zorundayız. Laik devlet insanlığın gelişiminde büyük bir adımdır. Laik devlet, insan özgürleşmesinin en son biçimi değildir, ama kapitalizm altındaki son biçimidir.

Dolayısı ile kapitalizm koşullarında şeriatçı parti sorununa yaklaşımda ölçüt, şeriatçı partiye inanç özgürlüğü ve demokrasi sorunu değil, özgürlüklerin ve demokratik hakların var olabilme, yaşayabilme çerçevesi olan modern laik demokratik devlettir. Unutmayalım dini devlete egemen kılmak gibi bir "demokratik" hak yoktur. Ne adına olursa olsun böyle bir "özgürlük" vermeye de kimsenin hakkı yoktur.

Refah şeriatçı bir partidir. Modern demokrasilerde nasıl ki ırkçı-faşist partiler yasaklanması gereken insanlık düşmanı partilerse, ortaçağın temsilcisi olan şeriatçı parti karşısında da aynı tutumu almada elimiz titrememelidir. *Şeriatçı partinin demokrasi ile, çağdaşlıkla, insan hakları ile, özgürlüklerle uzaktan-yakından bir ilgisi yoktur.* İnsanlık tarihinin yüzlerce yıllık kazanımlarını bir gecede ortadan kaldırmaya yönelik, karanlık, melun bir harekettir. Bu gerici, baskıcı, güdük düzen bile şeriatçı yapıyı daha fazla bünyesinde tutamadı ve dışarı atmak zorunda kaldı. **Kendi düzenini koruma amacı ile Refah'ı kapattı.** Çünkü Refah bu düzene karşıdır. Ama yerine getirmeyi amaçladığı düzen ileri bir düzen değil, ortaçağ karanlığıdır. İlericilikle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur, Tam tersine insanlık düşmanı bir sistem getirmeyi özler.

Şimdi ne olabilir?

"Demokrasi" kavramını kullanarak demokrasiye düşman olan bu partinin kapatılması kararının ardından Refah cephesi kaynamaya başladı. Orta vadede büyük olasılıkla bütünlüğünü koruyamayacaktır. Daha kapatma kararından önce Refah alternatifi partiler kurulmaya başlamıştı. Şu an parti içinde -her ne kadar Erbakan bütünlüğü koruyor imajı vermeye çalışıyorsa da- içten içe tartışmalar başlamış durumda. Bir yandan gençlerle yaşlılar, bir yandan tarikatçılar ile tarikat dışılar arasında mücadele şiddetleneceğe benziyor. Refah birden fazla parçaya bölünecek görünümü var. Bu toz duman içinde burjuva partiler de Refahın tabanını kapmaya çalışacak. Daha şimdiden bunun kavgası başlamış durumda. Kapatılan Refahın milletvekilleri ne olacak? Kurulan yeni partilere mi, yoksa en azından bir bölümü başka partilere mi gidecek? Altını çizmekte yarar görüyoruz: *Refah orta vadede bütünlüğünü zor koruyacaktır. Ama Refah'ın kapatılması ile Türkiye'de şeriat tehlikesi yok olmuyor.* Başka Refahlar ortaya sürülecektir. Bize düşen görev, şeriatçı güçlere karşı mücadeleyi, düzene karşı mücadeleyle birleştirmek, **kokuşmuş düzene son verecek olan halkın mücadelesi ile düzeni yıkıp yerine işçinin-emekçinin iktidarını kurmaktır.** Bunun için savaşmaktır.

Refahın kapatılması rejimin demokratikliğini göstermez

Bir noktaya daha değinmek gerekir. Burjuva rejim Refah'ı kapattı. Refah partisinin kapatılması rejimin demokratik olduğunu anlatmıyor. Sadece, "**rakibini**" ortadan kaldırdı. Refahı kapattı diye rejim demokrat olmadı. Refah sorununa, mevcut rejim yerine, şeriat düzenini getirme sorunu olarak bakarsak, bugünkü rejimin kendi düzenini korumak hedefi ile bu partiyi kapattığını göreceğiz.

Partimiz, *Türkiyede baş çelişki şeriat-laiklik kavgasıdır değerlendirmesini yaptığında, bu çelişkiyi, ana çelişkiyi çözme yolunda bir kaldıraç olarak değerlendirmişti.* Yani, şeriatçı-laik güçler çatışmasında yükselen halk muhalefetini mevcut düzeni yıkma mücadelesine kanalize etme olarak değerlendirmişti. Şeriatçı güçler, halkın dostları olmadığı gibi, mücadele edilmesi gereken düşmanlardan, anti-şeriatcı demokrasi mücadelesinin yürütüleceği alanlardan birisiydi.

Refah Partisinin burjuvazi eli ile kapatılması kendi içinde eksiklik olmuştur. Olması gereken, bu partinin demokrasi güçlerinin önderliğiyle halkın şeriata karşı kıran kırana mücadelesi ile kapatılmasıydı. Halkın şeriata karşı yürütülecek aktif mücadeleden bilinçlenerek çıkması, burjuva düzeni yıkma mücadelesinin ivme kazanmasıydı. Ancak ne şeriata karşı mücadele gündemden düştü, ne de Refah'ı kapatan rejim demokrat oldu. Şeriatçı güçlere karşı mücadele etme gerekliliği sürüyor. Bu bozuk düzeni devrim yoluyla yıkana kadar da her tür anti-demokratik yapı ve uygulama ile mücadele edeceğiz. ●

Editörün Notu: *Doğrudur, Refah'ın kapatılmasıyla ne rejim demokratik oldu, ne de şeriat özlemcileriyle mücadele gündemden düştü. Ancak, siyasal çevrende bir değişiklik ortaya çıktığı da açıktır.*

İçine girdiğimiz yeni dönem, şimdiden ipuçlarından izlenebildiği kadarıyla, Refah hareketinin, demagojik "demokrasi" söylemiyle ama genellikle doğru noktalara vuracağı, buna karşılık, MHP ve Ülkü Ocakları faşist-çete hareketinin tüm demokratik güçlere karşı giderek aktifleşeceği bir dönem olacaktır. Devlet terörü de, daha gizlenerek ama artarak sürecektir. ***Bunlar, baş çelişkinin de değişeceği anlamına gelir.*** ●

İŞBİRLİKÇİLERİN BEZİRGANLIĞINA ALEVİ TOPLUMU DUR DEMELİDİR!

UMUT GAZİOĞLU

İşçinin Sesi'nin 456. sayısında şunları yazmıştık:

"55. Hükümet Ortodoks İslamı şerriatçıların elinden alırken, Heterodoks İslamı (Aleviliği) da, tam tersine ilericilerin-devrimcilerin ellerinden en hızlı bir biçimde alma telaşına girdi. Devrimci solun, komünist düşünce ve siyasetin kaynağı Aleviliği devletin denetiminde tutmayı planlamışlar. Kısacası Aleviliği ... gericileştirmek, yüzde yüz dinselleştirip, devletin Türk-İslam felsefesi içinde eritmek istiyorlar."

Çıkarlarını devletle uzlaşmada gören Alevi iş adamları, prof.ları, yazarları dört elle sarıldılar bu vaadlere. Kendilerini Alevi büyükleri, dedeleri ve temsilcileri sayan bu işbirlikçiler sıkılmadan aralarında heyetler kurarak, hükümetle, Cumhurbaşkanıyla gizli, açık görüşmeler yaptılar. Aleviler adına bütçeden 30 trilyon sözü aldılar. Ve Diyanet'te Aleviliğin temsil edilmesi... İşbirlikçiler, verilen sözler karşılığında Alevi toplumunun devrimciler ve komünistlerle ilişkilerini koparma görevi üstlendiler.

Her araçla devrimcileri kötülemeye, komünistlere küfretmeye başladılar. Devletin şeriatçı faşist işbirliğinde yaptığı Sivas ve Gazi kırımlarını unutturmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Semtlerde halkın, kendi kurduğu, kendi sorunlarına çözüm ürettiği Halk Meclislerine gitmesine engel olmaya çalışıyorlar.

Bu kişilerin bir kısmı Alevi dernekleri ve Vakıfların başlarındadır. Ocak ayı başında Avrupa Alevi Federasyonun tertiplediği panele Cem Vakfı ve Pir Sultan Dernekleri başkanı katılarak birliğe gitme kararı aldılar. Neyin birliği? Hiçbir partiye oy vermeme ya da Susurluk çetelerinin ortaya çıkarılması için eylem birliği mi? Değil elbette. Yukarıdaki vaadler doğrultusunda Devletle uzlaşmak için birlik. Bu çirkin davranış Aleviliğe ihanettir. Bin yılı aşkın haksızlığa ve zulme direnmiş Alevilikte satılmak yoktur. Alevi toplumu sizden hesap soracaktır.

ANA-SOL hükümeti Aleviler ve Alevilik için çok tehlikeli bir oyun oynamaktadır. "Halk Müslümanlığı" kavramı içerisinde, Yavuz'la Şah İsmail'in barıştırılması adını koyduğu Alevi-Sünni kaynaşmasını, Alevileri sünnileştirme biçiminde uygulamaya koyma peşindedir. Fanatik Sünnileri ılımlılaştırma politikası da geri tepecektir.

Alevi-Bektaşiler, işbirlikçilerin sözlerine kanarak devletin bu oyununa düşmemeli. Tarihsel Kızılbaşlık siyaseti misyonundan kopmamalı ve Aleviliğin bugünkü siyasetinin Sosyalizm olduğunu unutmamalıdır. 21.yüzyılda Baba İlyas'a, Baba İshak'a, Hacı Bektaş Veli'ye, Yunus'a, Bedreddin'e, Seyyid Nesimi'ye, Pir Sultan'a ihanet etmenin utancını yaşamamalıdır!

YAŞAMAYACAKLARDIR!

İşçi Muhabir Gurupları (İMG) Parti Çalışmasının Candamarıdır

GÜLEN ERDİLEK

İMG örgütlenmesini yeniden yükseltmek, partinin daha sağlıklı büyümesini getirecektir

Önümüzdeki dönem, Türkiye' nin ve dünyanın sorunlarının daha azalacağı bir dönem olmayacaktır. Türkiye'de devrimci durum daha derinleşecektir. Bu, üzerimize düşen görevlerde daha hızlı hareket etmemizi gerektirmektedir.

Partinin, üzerine düşen görevleri yapabilmesi için kadro sayısının artması şarttır. Devrimci durum koşulları, bunun gerçekleşmesi için uygun bir dönemdir. Partiye girmeye hazır insanların sayısı -objektif olarak- hızla artmaktadır, artacaktır.

Bu konuda son sıralarda iki "zorluk" söz konusu oldu. Birincisi, üye almaya karşı tutukluk. İkincisi, öteki uca savrulma, ''haydi sinemaya gidelim dediğinde kaç kişi geliyorsa, o kadar insanla gitmek" gibi ''üye alışını artırmak".

Burada üye alımı üzerinde durmayacağız ama bununla bağı olan bir konudur, özellikle de ikinci savrulmayla bağlı bir konudur. Evet, üye sayısı artmalıdır diye partimiz bağırıyor ama sorun kağıt üzerinde üye sayısının artması değildir.

O zaman ne yapacağız? Bunun yanıtını partimiz son derece net olarak yıllar önce vermiştir. Legal alanlarda tanıştıklarımız -ki burası da insanları tanımada önemli bir işlevi olan alandırdaha sonra **İşçi Muhabir Gurupları**'nda örgütlenmelidir.

İşçi Muhabir Gurupları Üyeliğe Hazırlık Okuludur

Bu dönemde bir süredir geriye kaymış olan İMG çalışmalarının öne çıkartılması son derece önemlidir. Yoksa, kısa sürelik aramızda bulunan, ama sonradan kaybolan çok insanla karşılaşmak kaçınılmazdır. Yani sadece kağıtta gözükecek üyelerin artmamasını da sağlayacak panzehir, İMG örgütlenmesidir.

Öte yanda, İMG'leri çok olan bir parti örgütünün kazanacağı üye sayısı da, çok daha fazla olacaktır. İMG'ler yarı-legal yapısı içinde illegal yönü ağır basan örgütlenmelerdir. Düzenli toplanması, işbölümü yapıp, düzenli çalışmalar, eğitim yapılması işin candamarıdır.

Örgütlenmede bir partiliye en az bir İMG gurubunun bağlanması hedef olarak konulmalıdır.

Sempatizanların, İMG içine girmemiş yakın çevresi ayrıca değerlendirilmelidir. En kısa zamanda onların da bir İMG'nin içine girmesi, ya da İMG oluşturması sağlanmalıdır.

Öyle olur ki, İMG'nin sadece sekreteri partili olur, ya da sekreteri de partisiz olur ama partili yoldaşla düzgün ilişkisi olur. 1980'lerde çok iyi işleyen İMG çalışmasının yapısından bir örnek alalım. O günkü koşullar, yine devrimci durumu yaşayan bugünkü ülke koşullarına çok benzediği için örnek yerine oturacaktır.

Bulunduğum alanda ilk ayrışma döneminden sonra bana bağlı iki İMG gurubu vardı. İkisi de partisiz insanlardan oluşuyordu. Bunlar o günün bozuk gidişine kafa tutan, ama bir arayış içinde olan insanlardı. Tanıştıkça TKP'ye karşı ilgileri artmaya başladı. Lenin'i okumaya karar verdik. Lenin'i okudukça *İşçinin Sesi*'nin de eğitiminin yararlı olacağını "düşündük" ve başladık. Toplantılarımız düzenli oluyor ve sempati duydukları harekete katkıda bulunmanın önemi kavranarak, herkesin kendi bütçesini zorlayarak düzenli para vermesi sağlanıyordu. Çok kısa bir süre sonra iki İMG'nin de içinden birer partili kazanıldı. Biri İMG gurubunun sekreterliğini aldı. Öteki bir süre daha aynı İMG gurubunun içinde devam ettikten sonra, başka yere görevlendirildi. Bu işleyiş uzun süre bu şekilde devam etti. İMG'ler gerçekten ''üyelik hazırlıklık okulu" olarak işlev gördüler.

İMG çalışmasının artması, partinin hem gelişmesini ama sağlıklı gelişmesini getirecek, dir. Türkiye devrim hareketinin bu güçlere ihtiyacı vardır. Ama 3-4 kişi ilk başta sadece eğitim amaçlı bile olsa bir araya gelerek, kişisel olarak ilerleme sağladıkları süreçten çok daha fazla bir nitel değişim geçireceklerdir. Bunu partimizin tarihi de doğrulamaktadır.

İMG çalışmalarının bir an önce başlaması, ülkede gelişen koşullara ayak uydurmamızda da son derece önemlidir.

Çalışmanın verimli olması için bir *İşçi Muhabir Gurubu*'nun içinde çalışanların sayısının az tutulması - üç idealidir- daha yararlıdır. İhtiyaç duyulan durumda bir İMG içinde çalışanların sayısı arttırılacağına, yeni İMG' lerin kurulması daha verimlidir.

> Bu dönemde bir süredir geriye kaymış olan İMG çalışmalarının öne çıkartılması son derece önemlidir. İMG'leri çok olan bir parti örgütünün kazanacağı üye sayısı da, çok daha fazla olacaktır.

hem de merkez organı örgütlenmesinde eksen yapan örgütün, merkez organının detay bilgilere de sahip olmasını sağlayacaktır.

İMG örgütlenmelerinin oluşmasını gerçekleştirmek için herşeyin çok olgunlaşmasını beklememek gerekir. Tam tersine sempatizanların deneneceği yer olacak olan İMG çalışmalarının bir an önce başlaması partinin yararınadır. Orada üyeler gelişecek ve yetişecektir. Partiye üye alma ölçütlerimizin devrimci durum koşullarında daha yüksek olduğu günümüzde, İMG'ler sempatizanları sınama açısından özel önem taşımaktadır.

Legal alanlarda belirli bir süredir öne çıkmış, çalışmasıyla sivrilmiş sempatizanları, üyeliğe hazırlık okulu olarak değerlendirdiğimiz İMG'lerde, yani bir çeşit hücrelerde yetiştirmek, partimizin siyasal hattını, ideolojisini kavratmak gereklidir. Komünist partisinin örgütlenme anlayışını, devrim anlayışını bu parti sempatizanları İMG'lerde kavrayacaklardır.

İlişkide olduğumuz bir kişiyi ele alalım. Bu kişi kendi başına bir çok şey okusa da, pratik işlere katılsa da, partinin merkeziyetçiliğinin ve disiplinin ne demek olduğunu tam kavrayamaz. Üstelik eğitimlerde birinin görmediğini bir ötekisi görür, daha derli toplu bir çalışma çıkar. Etrafımıza baktığımızda, tonlarca, "genelde devrimciyim ama hiçbir siyasete bağlı değilim" diyen insan görürüz. Bunlar saflarda yerlerini almadıkları sürece çürüyeceklerdir.

İşçi Muhabir Gurupları Ne Yapar?

1. Fabrikalarda, işyerlerinde, semtlerde, okullarda vb. örgütlenecek olan İMG'lerin bir adı olmalıdır. Bu İMG gurubunun adı ile toplantılar düzenlemelidir.

2. Toplantılar düzenli ve gizli olmalıdır.

3. Bulundukları yer temelinde IMG üyesinin bir görevi olmalıdır. Sorumluluk insanı en fazla geliştiren etmenlerden birisidir.

4. Siyasi konjonktürü yakın takip etmeyi hedefleyen İMG üyeleri gazeteye yazı göndermelidirler. Bulundukları bölge hakkında, somut durumlar üzerine ya da genel durum üzerine yazı yazmak -mümkünse haftalık-İMG üyelerinin önünde görev olmalıdır.

5. İMG'lerde çalışanların da her partili gibi yeni ilişkiler çıkarma görevi vardır. İşçi sınıfının bu büyük davasına kazanabildiğimiz kadar insan kazanma azmi ile çalışma sürekli hedeflenmelidir.

6. Yayının dağıtımı İMG' lerde özellikle konu olmalıdır, her yoldaş bu konuda sorumluluk almalıdır.

7. Ayrıca enformasyon içeriği taşıyan bilgiler merkez organa İMG'ler aracılığı ile de iletilmelidir.

8. Partili gibi çalışacak olan İMG guruplarına parti kararları direktif olarak sunulmamalıdır. Önemli olan, parti kararlarına İşçi Muhabir Guruplarının gönüllü katılmasıdır.

9. İMG guruplarında mutlaka partinin hattını belirten, o günün taktik ve staretejilerini işleyen - gazetede çıkan - yazılar temelinde eğitim yapılmalıdır.

10. Bunun yanında İşçi Muhabir Gurubu üyelerinin düzeyi temelinde Marksizm-Leninizmin temel konuları üzerinde eğitim yapılması sağlanmalıdır.

11. İMG üyeleri "devrimci savaşımın devrimci özveri üzerinde yükseldiğini" kavramalıdır. Eğitimlerin yanı sıra, düzenli mali katkıda bulunmayı hedeflemelidirler. Bu, parti üyeliğinin vazgeçilmez koşulu olan "kesenek" konusunda eğitimi de getirecektir.

İMG'ler ve Merkez Organ

Partimizde 1979 ayrımı gerçekleştiğinden başlayarak, İşçi Muhabir Gurupları ile merkez organın ilişkisi çok yakın olmuştur. Bu sayımıza aldığımız, *İşçinin Sesi*' nin ilk olarak 17 Aralık 1979 tarihli 115-116. sayısında yayınlanan, "*İşçi Muhabirler Görev Başına*" başlıklı çağrı, zaman içinde o yalın anlatımın geleneğimizle bağını da göstermesi açısından bir kaç kez gazetemizde yayınlanmıştır. Şimdi İşçi Muhabir Guruplarının önemini anımsamanın zamanıdır.

İşçi Muhabir Gurupları gerçekten de muhabir gurupları olarak çalışmış, gazeteyi haber, yazı, resim ile beslemiştir. İşçi muhabirler, işçi basınının gözü, sesi, kulağı olmuştur.

Gazete temelinde örgütlenmeyi örgütlenme biçimi olarak seçmiş olan partimiz, pratiğin kendisini getirdiği noktayla da örgütlenmesini bağlamış, böylece ilerletmiştir. Bunda İMG'ler büyük bir rol üstlenmiştir. Gazete ulaştığı yerde İMG'ler çıkarmış, İMG'ler de yeni örgüt birimleri çıkarmıştır.

İşçi Muhabir Gurupları, merkez organın önemli bir parçasıdır. İMG'lerde çalışanlar, ülkede olan herşeyi gazeteye yazabilirler. Zaten, Türkiye gibi sınıf savaşının keskin geçtiği ülkelerde haber bulma sıkıntısı hiç yoktur. Hele işçi gözüyle bakan bir basın elemanı için hiç yoktur. Yaşamın her alanında günde yüzlerce ''olay" oluyor, haber oluşturacak durumlar çıkıyor. Mahallede, otobüste olan bir olay, sokakta karşılaşılan bir durum, *Siyaset Meydanı*'nda yapılan tartışmaların halk üzerindeki yansımaları ya da tartışmaya ilişkin değerlendirmeler, ya da başka bir televizyon kanalının -ya da insan uyutma kanalının- yayınları hakkında, herşey, herşey yollanabilecek yazı konuları arasındadır.

Bu noktada karşılaşılacak klasik bir engel vardır: "Ben yazı yazmayı beceremem ki!" Unutmayalım, bizlerden beklenen, işçi muhabirliğidir. Yanyana gelmiş iki kişi, o gün neler olup bittiğini amma da tatlı konuşurlar, değil mi? İşte o konuşulanları herhangi bir "edebi" kalıba sokmaya uğraşmadan yazılıp yollanmasıdır söz konusu olan.

Haydi yoldaşlar, İMG'leri yeniden canlandıralım! ●

İşçi Muhabirler Görev Başına

1979'da ilk şekillenmesini alan İşçi Muhabir Gurupları için *İşçinin Sesi*'nin 115-116.sayısında (17 Aralık 1979) yayınlanan "*İşçi Muhabir Gurupları Görev Başına*" adlı duyuruyu kısaltarak yeniden yayınlıyoruz.

Gazetemiz, yalnızca ülke çapında değil, her işyerinde, her mahallede, her somut günlük haksızlığa karşı da bir yumruk olmalıdır. Yerel, işyeri düzeyindeki deneylerden çıkan dersleri tüm harekete daha iyi ulaştırabilmelidir. Bunun için *İşçinin Sesi*'yle bilinçli okuyucuları arasındaki bağ, işçi muhabir örgütlenmesi biçiminde, görev temelinde güçlendirilmelidir.

1. Fabrikalarda, işyerlerinde işçi muhabir gurupları olarak örgütlenelim. Her guruba bir muhabir adı saptayıp, bu adı *İşçinin Sesi*'ne bildirelim.

2. *İşçinin Sesi* ve tüm yayınların satışından elde edilecek gelirle, bu işçi muhabir gurupların güçlenmesi ve çevre fabrikalara, yörelere de yayılması için kullanılacak bir fon oluşturalım.

3. İşçi Muhabir gurupları olarak işyerinde, işkolunda, çevrede, hatta haber aldığımız kadarıyla köyümüzdeki somut yaşam koşulları hakkında bilgi toplayalım. Bu bilgileri, kendi gözlemlerimizi, işçi olaylarına ilişkin haberleri, yorumları, hiçbirisine küçük ya da önemsiz demeden ve düzenli olarak *İşçinin Sesi*'ne gönderelim.

4. Gönderilen yazıların diline dikkat edelim. Bulanık, uzun, anlaşılmaz cümleler ya da boş 'devrimci' edebiyat, amaçladığımız yararı sağlamaz. Lenin'in şu sözlerini unutmayalım:

''Allah aşkına daha az keskin olun. Meseleleri daha soğukkanlı bir biçimde çözümleyin. Doğruyu olabildiğince somut ve basit bir biçimde yineleyin. Bu ve yalnızca bu, kesin utkuyu güvence altına almanın yoludur." (Lenin, Toplu Yapıtlar, İng. Basım, c.35, s.126)

5. İşçi Muhabir Gurupları olarak yoğun eğitim yapalım. Eğitim sırasında çıkan sorunları, eleştirileri, önerileri *İşçinin Sesi*'ne bildirelim.

6. Çevremizde işçi sınıfı ideolojisini yaymak için yoğun çalışalım. Ayrıca fabrikadaki tüm işçi arkadaşların ve çevre halkının duygularını dikkate alan, onları da katabilecek ve ilerletebilecek eylem önerileri düşünelim. Unutmayalım ki, halkımızın hoşnutsuzluğunu doğru dile getirebilecek devrimci eylemler bölgeyi, hatta ülkeyi bir anda sarabilir.

Burjuvaziye ve oportünizme karşı işçi sınıfımızın sesini daha da yükseltelim!

İşçinin Sesi

"YÖNETİCİLİK" MESLEĞİ

ZEYNEP DENİZ

Komünist partisi yönetimi, partinin ideolojik, siyasal, örgütsel öncüsüdür. Güvenilir ve yetenekli, profesyonel olarak eğitilmiş, uzun bir deneyim okulundan geçmiş, uyum içinde çalışan liderler olmaksızın, kararlı bir savaşım yürütülemez.

Komünist partisi, hem bir bütün olarak yöneticidir, hem de onun her bir üyesi tek tek yöneticidir. Her komünist, partisinde yada işinde, okulunda, mahallesinde, derneğinde yöneticidir, liderdir. Ancak, burada örgütçü-lider gibi kavramlarla asıl olarak hücre sekreterlerinden başlayarak parti hiyerarşisi içindeki yöneticileri düşünüyoruz.

Her düzeyde görev dağıtan yoldaşların, verecekleri görevleri en başta kendilerinin iyi düşünerek belirlemeleri ve yoldaşlarından isteyeceklerini iyi seçmiş olmaları gerekir. Görev veren kişinin, yoldaşına, içinde çalıştığı örgüt biriminin o günkü amaçlarını, bu amaçlara ulaşmada kendisinden beklenen katkıyı tanımlaması gerekir.

Yöneticinin, görevi, o görevi yapabilecek kişiye vermesi gerekir. Her görevin insandan isteyeceği özellikler değişiktir. Örneğin, yığın çalışması alanına giren görevler, genel olarak yüksek ajitasyon yeteneği, ikna gücü, kendine inandırma ve güvendirme özellikleri ister. Bunlar da genel olarak sıcak kanlı, dışa dönük, coşkulu insanlarda olur. Propaganda görevleri ise, teorik bilgi, soğukkanlı düşünme, sağlam mantık gibi özellikler ister. Teknik, gizli basım gibi görevler de, geride durmayı bilen, sakin ve sabırlı insan ister.

Göreve göre insan seçme, yöneticilik sanatının ince yönlerinden biridir ve yöneticinin başarısı büyük ölçüde bununla belirlenecektir.

PARTİ ÇALIŞMASINDA İNSAN İLİŞKİLERİ VE ÇALIŞMA BİÇİMİ

ALT-ÜST İLİŞKİLERİ

Her örgütte resmen belirlenmiş en temel ilişki alanı alt-üst ilişkileridir. Genel olarak örgüt içinde birimin başarısı büyük ölçüde alt-üst ilişkilerinin verimine bağlıdır. Türkiye'de alt-üst ilişkileri son derece resmidir. Alt-üst ilişkilerinin resmi olduğu ülkelerde, örgüt liderliğinin de bundan etkilenmeyeceği düşünülemez. Böyle ülkelerde liderliğin bir çeşit otokratik, otoriter ve üstten bir yönetim olması beklenir. Yani ülkenin özellikleri alt-üst ilişkilerini belirleyen genel çerçevedir.

Her örgütte olduğu gibi, partimizde de her düzeyde yöneticinin birinci görevi, görevleri nasıl bölüştüreceğini belirlemek olmalıdır. Yetki devri üç yön taşır;

1- Görevleri kişilere vermek.

2- Bu görevleri yerine getirmelerine yetecek otorite vermek.

3- Bu görevlerden bu kişileri sorumlu tutmak.

Yönetici yoldaşlarımız mutlaka kendilerinin de yapmaları gereken işleri belirlemelidirler. Örneğin, her düzeyde sekreterler için toplantı gündemini yapmak, parti kasasını tutmak, gerekli durumlarda her çeşit risk karşısında yönettiği örgütü temsil etmek, örgütü adına üstle ilişkileri götürmek v.b. hiçbir zaman devredilemeyecek görevlerdir.

İyi bir yönetici, kendini örgütün günlük çalışmaları içinde boğmayan, aynı zamanda yoldaşlarını iyi çalışmaya iten bir hava yaratır. Dolayısıyla, en iyi çözüm, birimin canalıcı işlerini yöneticinin kendi üzerinde toplaması, gerisini planlı ve akılcı bir biçimde yanındakilere yetki ile birlikte devretmesidir.

Partimizin deneyinden çıkan bir noktaya değinmekte yarar var. Partimizin yeni kurulan tüm örgütleri daima şöyle ortak bir hava yaratmışlardır: Hangi iş yapılırsa yapılsın, yönetici, bildiri dağıtmaktan afiş yapıştırmaya dek her işin başında olmak zorundadır. Olmadığı zaman hem yoldaşlarda çalışma temposu düşmekte, hem de o yönetici için yanlış düşünceler gelişebilmektedir. Bu doğaldır ve yönetici bu isteği karşılamak, yoldaşlarının güvenini kazanmak durumundadır. Ne zaman ki örgüt, bu ilk acemi aylarını atlatır, örgütlü, düzenli bir çalışmaya yönelir, ne zaman ki örgüt kavramı gelişmeye başlar, o zaman bu amatörlükler silinmeye başlar. Onun için yönetici yoldaşların işin başındayken bile, bu tür geri eğilimlere teslim olmamaları, tam tersine bunların düzeltilmesi için sabırla, ikna yoluyla, ısrarla çalışmaları gerekir.

İlk iki görev tamamlandıktan sonra, üçüncü olarak sıra, yöneticinin ne istediğini yanında çalışan yoldaşlara en iyi ve en açık biçimde anlatabilmesine gelir. Örgüte yeni girmiş olan yoldaşlar, yapacaklarını iyi kavrayabilmek için çok daha kapsamlı açıklamaya gereksinim duyarlar.

Yöneticilikte önemli bir hedef de, birlikte çalıştığımız yoldaşlarla ortak dil geliştirmektir. İki taraf da karşısındakinin isteğinden çok, asıl olarak kendisinin ona göstermek istediklerini anlatır, ve iyi gitmeyen işlerin üstünü örtmeye çalışır. Ancak iyi örgütçü, alt-üst ilişkilerinde bu iletişim engelini aşabilir ve rahatça sorunları ortaya serebilecek bir ortam yaratır.

Yöneticinin dördüncü sorumluluğu, verdiği görevlerin yerine getirilmesini sağlamaktır. Yöneticinin, verdiği görevlerin başarıyla yerine getirilmesini sağlamak için uygulayacağı çalışma stiline "liderlik stili" denir. Biz partimizin çalışmalarına en uygun iki yöntem üzerinde duracağız.

1- Resmi otorite yoluyla liderlik.

2- İkna yoluyla liderlik.

Resmi otorite yoluyla liderlik, parti tüzüğünün verdiği hak ve yetkileri kullanarak yapılan liderliktir. Parti çalışmasında iki tür liderliğin de yeri vardır. Otorite kullanımının çeşitli üstünlükleri vardır. Örneğin, örgüt çapında düzenlilik ve birörneklik sağlar. İkna ise, ideolojik konular bile tartışılıyor olsa, insanın motivasyonlarını ilgilendiren birtakım irrasyonel öğeler taşır. Dolayısıyla ikna olmak istemeyeni ikna etme olanağı yoktur. Otorite kullanımı genel olarak iknadan daha hızlı bir yöntemdir.

Otorite kullanımının güçsüz yönleri de vardır. Örneğin, kullananın beklemediği, istemediği tepkiler yaratabilir. Otorite karşısında bir yoldaş söylenenle uyuşuyor gibi davranabilir ama uyuşmuyor olabilir. Sonra, otorite kullanımı yoluyla liderlik, karşılıklı güvensizlik ve hatta düşmanlık yaratabilir. İyi bir yönetici ortama göre bunların hangisine ağırlık vereceğini bilir.

Yöneticinin beşinci görevi, yapılmasını isteği görevlerin yapılıp yapılmadığını denetlemektir. Yönetici bu denetimin yöntemlerini içinde çalıştığı koşullara uygun olarak geliştirmek durumundadır.

KOMÜNİST PARTİSİNDE ERK YAPISI

Komünist partisinin öteki örgütlerden bu konuda da temel bir farkı vardır. Komünist partisi, klikleri, fraksiyonları yalnızca fikir düzeyinde tanımamakla kalmaz, onların örgüt içinde ortaya çıkmaları için de çalışır. Partinin kolektif yönetimi açısından temel sorun, tüm yöneticilerin kendi kesimsel çıkarlarını bütünün çıkarlarının gerisine koyma ve bunu sürekli yapma yönünde eğitilmeleridir.

Partiye sadakat konusunda yanlış anlaşılan birşey vardır; sanki yöneticiler partiye daima sadıktır ve partiye sadakat üyelerin sorunudur diye düşünülür. Oysa çoğunlukla tam tersidir. Klikler "üstlerden" biri yakalanmadan yaratılamıyor. Yöneticinin elinde güç birikmiş, yeriyle birlikte yitireceği şeyler artmıştır. Bunlar hep nesnel şeylerdir. Bu nedenle asıl sorun yöneticileri partiye sadık yapmaktır.

Her insan farklıdır, bölümlerin başında çalışan yoldaşlar da farklı insanlardır. Farklı deneylerden geçmişlerdir. Farklı özelliklere sahiptirler. Bu farklılıkların örgüt içinde farklı yönetim stillerine varmasını önlemek için, mutlaka yönetim kadrosunun ortak yaşanmış deneyimlere gereksinimi vardır ki, ortak inançlar daha kolay gelişebilsin.

Komünist partisinde örgüte sadakat çok önemlidir. Fakat büyük yararları yanında yanlış yönlendirilmiş bir sadakat tehlikeler de taşır. Eğer yöneticiler örgütlerine eleştirisel bir gözle bakma yeteneğini köreltirlerse, bundan örgüt hiç yararlı çıkmaz. Böyle bir duruma girmiş yönetici yeni fikirler üretemez, yeni fikirlere karşı duyarlı olmaz.

Birlikte çalıştığı yoldaşlar yöneticinin nasıl bir stili olduğunu, hangi durumlarda nasıl tepki gösterdiğini, nasıl bir yönetim biçimine sahip olduğunu bilmelidirler. Bilmezlerse, hangi durumlarda nasıl davranacaklarına bir türlü karar veremezler ve bir huzursuzluk sürer gider.

İYİ ÖRGÜTÇÜ ÖRGÜTÜ VE İNSANI GELİŞTİRENDİR.

Örgütçü, lider demektir. Tarih boyunca ve de bugün liderlere, hele en tepede duran liderlere "herşey" gözüyle bakılmıştır. Yönetici yada lider, her sorunu bir anda çözebilecek tılsımlı kişidir.

Bu anlayışın, felsefi ve sosyolojik yanlışları bir yana, örgütsel açıdan temel bir zayıf noktası vardır. Örgütte liderin ya da her düzeyde liderlerin, örgütün başarısında en büyük rolü oynadıkları su götürmez bir gerçektir. Ancak başarı yalnızca onların değildir ve onların da ne yapıp yapamayacağı hem örgüte, hem zamana, yere, hem görevlere doğrudan bağlıdır.

Örgütte, liderlik kavramını tek bir kişiye bağlamanın açık bıraktığı çeşitli yönler vardır. Örgütü kimin yönettiği doğal olarak önemlidir. Fakat, nerede, hangi koşullar altında ve nasıl bir örgütte yönettiği de en az kişi kadar liderin rolünü, tutumunu ve görevini belirler.

Neyin, hangi özelliğin insanı lider yaptığını söylemeye imkan yoktur. Fakat iyi liderin ne yapması gerektiği söylenebilir.

Liderleri;

1- Sonuca önem verici lider

2- İnsana önem verici lider

olarak ikiye ayırabiliriz.

Türkiye'deki yöneticilik "mesleğinin" hangi örgütte olursa olsun, en yaygın biçimi "sonuca önem verici liderlik"tir. Sonuca önem verici lider, otoriter yöneticidir. Bu çeşit yöneticilik altında örgütler, şu ya da bu derecede kazançlı çıkarlar, fakat insanlar kaybedebilirler. Otoriter yöneticilerin üstleri genel olarak onların iyi yönetici olduklarını, altında çalışanların çoğunluğu da iyi yönetici olmadıklarını düşünürler. Otoriter yöneticiler, sonuç alıcı olmalarıyla, el attıkları işi canlandırmalarıyla, örgüt içinde her duruma her an egemen olmalarıyla övünürler. Gerçekten de, bu çeşit yöneticilerin ele aldıkları örgütler canlanır, sonuç vermeye başlar. Fakat, birlikte çalıştıkları insanlar aynı hızla ilerlemezler. Örgüt içinde "diktatörler" bu çeşitten yöneticilerdir.

"İnsana önem verici liderlik" e toplumumuzda çok az rastlanır. Böyle yöneticilerin yanında insanlar kazanırlar, fakat örgüt kazanmayabilir, hatta kaybedebilir. Herhalde bu nedenle, böyle yöneticilerin üstündekiler, genel olarak bunların iyi yönetici olmadıklarını düşünürler. Mantık altında çalışanların ise, onları iyi yönetici olarak değerlendirmeleri gerektiğini söylüyor. Fakat öyle değil, altında çalışanların bir kısmı iyi yönetici olduğunu, bir kısmı olmadığını düşünüyor. Bu çeşit yöneticiler, demokratik bir yönetim tarzı işletmeleriyle, katılımcı olmalarıyla, anlayışlı ve insancıl olmalarıyla övünürler.

Hem örgütü, hem insanı düşünen örgütçü, en iyi örgütçüdür. Örgüt insanlardan oluşmuştur, insanların çalışmasıyla vardır, ve iyi örgütçü şunu iyi bilir ki, ancak kendileri hakkında iyi duygular besleyenler, yaptıklarından doyum alanlar çalışmalarında iyi sonuç alır, verimli olurlar. Bu nedenle iyi örgütçü, yanında çalışan yoldaşların kendilerinden tatmin olmalarını sağlamak zorundadır. Ancak bu şekilde sürekli ve ilerleyen bir sonuç alma işlevi doğabilir. İyi örgütçü uzun laflamalardan sürekli olarak kaçınır. Kısa, özlü, sonuca gidici ve bağlayıcı bir haberleşme yönteminin örgütte kurulmasına çalışır, ve iyi örgütçünün üç anahtar tutumu vardır:

1- Hedefleri belirleme

2- Övgü

3- Eleştiri.

HEDEFLERİ BELİRLEME

İyi yönetici, yanında çalışan yoldaşın özellikle yeni görev aldığı durumlarda, onunla birlikte "hedef belirleme" işlevini yerine getirmelidir.

İyi bir yönetici görev verirken, görevi alan yoldaşına görevin taşıdığı sorumlulukları en açık biçimde anlatmalı, ve de bu görevde kendisinden hangi yönlerden hesap isteyeceğini açıklamalıdır.

Burada, pratikte yaşadığımız bir örneği vermek istiyorum. *Kervan* dergisi o dönem aylık yayınıyla beraber bir bildiri çıkartmıştı. Bu bildiri bize ulaştığında, okumadan dağıtmaya başladık. Bildirinin içeriğinden gözaltına alındık. Bırakın verilen görevde bizden ne istendiğini anlatmayı, yeni partiye girmiş olan bir insanın karakol ve daha sonraki süreç içerisinde nasıl davranacağı-nı, sorgulamada nelerin söylenebileceğini ya da söylenemeyeceğini yönetici bizlere anlatmadı. Oradan temiz bir şekilde ayrıldım, ama bu benim o anda öyle davranmam gerektiğinin ve parti konusunda söylenebilecek derin bilgilere sahip olmayışımın bir sonucuydu.

Görev içindeki en önemli hedefleri belirlemek, hedef belirleme denen işlevdir. Bunu, yöneticinin görev verdiği yoldaşla birlikte yapması gerekir. Partimizde genel olarak her yönetici, yanında çalışan yoldaştan ne istediğini biliyor. Fakat o yoldaşa yeterince anlatma, açıklama gereğini pek duymuyor. Bildiğini ya da bilebileceğini varsayıyor.

O zaman bir doğruyu belirtmek gerekir ki, her insan potansiyel olarak başarılı bir komünisttir. Bazılarında bu daha gizlenmiş durumdadır, bazılarında açıktadır. Fakat biz, tüm yoldaşlarımızın eline başarılı olabilmelerinin araçlarını verebilmeliyiz. Bu yöneticiliğin bir borcudur.

Hedef belirleme üretken davranış için en temel araçtır.

ÖVGÜ

Komünist bir yönetici, mutlaka yanında çalışan yoldaşın doğrusunu yakalamaya çalışmalıdır. Yönetici, doğru yaptığı, güzel yaptığı birşeyi gördüğü anda onu övmelidir. Genel olarak komünist çalışma içinde şöyle bir anlayış vardır. Söyleyeceğin ne varsa organ toplantısında söylersin. Bu tutum doğrudur. Partinin temel çalışma yöntemidir. Ama yönetici, yoldaşının doğrusunu gördüğü anda zaman geçirmeden övmelidir. Böyle davranılırsa yeni görev alan yoldaş hangi noktaları iyi yaptığını, ya da nasıl davranırsa parti yönetimi tarafından doğru kabul edileceğini anlamış olur ve o tutum sonrası için davranış olur.

ELEŞTİRİ

Her örgütte yanlışlar karşısında eleştiri ve gerektiğinde cezalandırma, örgütsel amaçlara ulaşma, üyeler arasında uyumlu çalışmayı koruma açısından vazgeçilmez bir araçtır. Hele eleştiri-özeleştiri mekanizmasını düzgün ve geniş işletmeyen bir komünist partisinin iç dinamiği giderek ölür. Bu nedenle "eleştiri-özeleştiri, komünist partisinin büyüme yasasıdır."

Deneyimli, ve görevinin içini dışını bilen yoldaşın yaptığı yanlışa karşı, yönetici eleştiriyi derhal, anında yöneltmelidir.

Yöneticinin, önemlice bir yanlışı öğrendiği anda ilk yapması gereken şey, olguları doğrulamaktır. İşin doğrusunu bilip bilmediğini denetlemek için, bir kez daha söz konusu yoldaştan olayla ilgili bilgileri dinlemek gerekir.

Genel olarak tüm yönetici yoldaşlarda, eleştiriye övgüden daha fazla yakınlık vardır. Eleştiri yaygın olarak yapılır. Eleştirinin kişiliğe değil, davranışlara yönelik olarak kısa ve yüzyüze yapılması gerekir.

İyi bir örgütçü, yoldaşlarına karşı insan olarak candan, müşfik, koruyucu fakat çalışmalara, davranışlara, sonuçlara karşı katı olmalıdır. Sonuçlar karşısında katı, yanlışları kabul etmeyen, düşük verime, başarısız çalışmaya karşı ödünsüz, fakat kişiler karşısında anlayışlı ve koruyucudur.

Yoldaşlar, Yürükoğlu Yoldaş'ın kitabını özetlediğimi anladınız herhalde. Ben öğrenirken bir de yazı çıktı. Yararsız olmayacağını düşünüyorum.

TKP TARİHİNDEN SAYFALAR

-I-

TKP'NİN KURULUŞU

NAZIM ÇELİK

Bu sayfadaki yazılarımızda parti arşivinden, elimizde olan kaynaklardan ve parti tarihi üzerine yazılmış çeşitli kitap ve makalelerden yararlandık.

TKP tarihini yazmaktaki esas güçlük, eldeki yazılı, orijinal dokümanların kısıtlı olmasıdır. Bugüne ulaşan kaynakların ve bilgilerin yeterli olmaması, TKP tarihini yeterince aydınlatmayı engellemektedir.

Ama bütün bu güçlüklere rağmen Parti Tarihini elimizdeki olanaklar ve bilgiler çerçevesinde yazmayı görev edindik.

TKP tarihini ele alırken, 1920 Bakü Kongresi'nden önceki örgütsel çalışmaları içeren dönemden başlamak daha doğru olacaktır.

Mustafa Suphi Fransa'dan yurda döndükten sonra aktif bir şekilde çalışmalara başladı. 1912'de "Milli Anayasacılar" adlı bir gurup kurdu ve *İfham* gazetesini çıkardı. Bu gazetede, Jön Türk hükümetlerinin gerçek yüzünü gösterdi. Balkan savaşlarını protesto etti. Bu nedenle M. Suphi 1913'de tutuklandı. 15 yıl sürgün cezası verildi.

M. Suphi, sürüldüğü Sinop kalesinden 1914 yılının başında kaçtı ve bir kayıkla Rusya'ya geçti. I. Dünya Savaşı'na Osmanlı Devleti Almanya'nın saflarında katılınca, M. Suphi, düşman devletin vatandaşı olarak, Batum'da tutuklandı. Binlerce Türk savaş tutsağı ile Ural'a gönderildi. Ural fabrikalarında işçi olarak çalışan M. Suphi, bazı arkadaşlarıyla birlikte ideolojik çalışmalar yapıyordu. Örgütlenme çalışmaları yürütüyordu. Bu örgütlenme çalışmaları, ileride TKP'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayacak ve TKP'nin Rusya parçasını oluşturacaktır.

Türkiye topraklarında ilk komünist guruplar, küçük örgütler olarak 1918'de ortaya çıktı. O dönemde Osmanlı, savaşta yenik düşen saftaydı. Ordular dağıldı, İstanbul hükümeti teslim oldu. Emperyalist ordular ülke topraklarını işgale başladılar.

İşte tam o günlerde, İstanbul'da komünist örgütlenmeler savaşa girdi. Bu örgütlerden birisi, o zamanki Halkalı Ziraat Okulu'nda kurulmuştu.

Bu hücre, ikisi usta 4 işçi tarafından kurulmuştur. Bunlardan biri, okulun demirci ustası olan, Bolşevik İvan'dı. Savaş sırasında Rus ordusundan kaçmış. Okuldaki öğrenciler tarafından çok sevilirdi. İkinci işçi, torna ustası Ahmet'ti. Tersane ve Tophane fabrikalarında çalışmış, savaş sırasında Almanya'ya usta işçilik için gönderilmiş. Orada devrimci işçilerle birlikte çalışmış, dostluk kurmuştur. Bu gurubun yöneticisi okul öğretmenlerinden biriydi.

Bu gurup, Ahmet ustanın Kadırga'daki evinde 30 Ekim 1918'de toplandı. Toplantıda alınan kararla, halka, işçilere, emekçilere çağrı mahiyetinde bir duyuru çıkartıldı. Halkı birlik olmaya, emperyalist ordulara karşı savaşmaya çağırdılar. Rusya'da başarıya ulaşan sosyalist devrimi kutladılar.

Bu gurup uzun süre devam edemedi. Bu örgütün bazı üyeleri polis tarafından tutuklandı. Diğerleri de Anadolu'ya geçip cepheye gittiler.

Bunun ardından, İstanbul'da birçok yerde komünist örgütler oluşturuldu. Bunlar Kumkapı-Kadırga, Galata-Yağkapanı, Haliç-Kasımpaşa semtlerindeydi.

1919'da kurucuları arasında Ethem Nejat'ın da bulunduğu *İşçi Çiftçi Sosyalist Partisi* kuruldu. Bu partinin kuruluşunda, Almanya'dan dönen işçilerin aktif rolü vardır. I. Dünya Savaşı sırasında Almanya'ya 3 bin civarında işçi gönderilmişti. Bu işçilerin çoğu Almanya'da ayaklanan Spartakistlere katılmışlar, Hamburg'da, Berlin'de barikatlarda, ellerinde silahla dövüşmüşlerdir.

İstanbul örgütünün yanı sıra Anadolu'da da komünistlerin çalışmaları sonucunda örgütler oluşturuldu. Zonguldak, Ereğli, Trabzon, Rize örgütleri bunlar arasındadır. 1919-1920 yıllarında Eskişehir, Samsun, Sivas, Erzurum örgütleri iyice gelişti.

14 Temmuz 1920'de Ankara'da *Türkiye Halk Komünist Partisi* resmen kuruldu. Kurucuların başında Salih Hacıoğlu, Affan Hikmet yoldaşlar vardı. *Emek* ve *Yeni Hayat* isimli parti yayın organları çıkartılmaktaydı.

O dönemde burjuvazi, halk arasında hızla yayılan komünizm ülküsünü engellemek, işçi sınıfını aldatmak, kendisinin "Sovyet dostu" olduğunu göstermek çabasıyla sahte bir "komünist partisi" kurdu.

Parti kuruculuğunda, Yunus Nadi, Tevfik Rüştü Aras gibi birtakım burjuva politikacılarından yararlandı. M. Kemal de bu partinin üyesi oldu.

Salih Hacıoğlu'ların kurdukları partiye Halk Komünist Partisi adının verilmesi rastgele olmamıştır. Buradaki "halk" sözcüğü, M.Kemal'lerin kurduğu partiden ayırdedilmesi için bilinçli olarak eklenmiştir.

Sahte komünist partisi tarafından, Tevfik Rüştü Aras ve birkaç kişi daha, delege olarak Moskova'ya, *Komintern*'in kongresine gönderildiler. Fakat, Komintern bu oyunu kabul etmedi, bu delegeleri kongreye almadı.

Türkiye Halk Komünist Partisi, Anadolu'daki 12 komünist örgütünün birliği ile oluşturuldu. Sivas, Ankara, Kayseri, Eskişehir, Kastamonu, Bolu, Konya, Samsun ve diğerleri. İstanbul örgütü, işgal güçlerinin ağır baskısı altında çalışıyordu. İşgal güçlerinin denetimini atlatıp Ankara'ya gelemedi. Ankara'da Komünist Partisi açık, legal olarak kuruldu. Halk Komünist Partisi kurulduktan hemen sonra, "İşçilere, köylülere, askerlere, şehir halkına" bir çağrıda bulundu. Bu amaçla çıkarılan duyuruda, komünist partisinin programı, görevleri, amacı halka anlatılıyordu. Ülkeyi işgal eden emperyalistlere, onların kiraladığı Yunan kralının ordularına karşı, düşmanlarla işbirliği yapan hainlere karşı, "halife ordusuna", Anzavuculara karşı Türkiye halkının yiğit oğulları, kızları savaşa çağrılıyorlardı. Parti, ilk kez, *"tek cephe"* düşüncesini ortaya atıyor, bir halk ordusu kurulmasını istiyor, ulusal kurtuluş savaşını sınıf açısından değerlendiriyor ve bu savaşı elde silah desteklemek gerektiğini söylüyordu.

TKP'nin Merkez Komitesi Ankara'da, Karaoğlan çarşısında, tahta bir yapının üst katına yerleşmişti.

Halka yapılan çağrıda partinin yakın ve uzak amaçları sıralanmıştı. Yurdu düşmanlardan temizlemek, gündemin en başında yer alıyordu. Bunun yanı sıra, gerçek demokratik bir düzen, gerçek bir halk hükümeti, bağımsız bir devlet, devrimci bir rejim kurulması isteniyordu. Çağrı, kesin ve net bir belgiyle bitiyordu: "THKP'nin hedefi Türkiye'de sosyalizmi kurmaktır."

Partinin kurulduğu gün, TKP'nin yalnızca Anadolu'da, aktif 500 üyesi vardı. Ankara'da, yalnızca silah fabrikalarında 85 üyeli bir örgütü, komitesi vardı.

Buraya kadar özetlediğimiz gelişmelerden de izlendiği gibi, TKP'nin gelişmesi üç koldan olmuştur: İstanbul örgütü, Ankara örgütü ve başında Mustafa Suphi'nin olduğu, Rusya'daki siyasal göçmenlerden kurulan örgüt.

Bu örgütleri tek çatı altında toplamak, tek merkeze bağlamak gerekiyordu. Parti, kongresini Ankara'da yapmak istiyordu. Ankara hükümeti buna izin vermedi, kongrenin yapılmasına engel oldu. Bunun üzerine, Azerbeycan Sovyet Cumhuriyeti hükümeti kongrenin Bakü'de toplanmasını, büyük bir konukseverlikle kabul etti. ●

Gazetemizin Aralık 1997 tarihli, 457. sayısında yayınlanan, "*Marksizm Bugün Daha Gereklidir*" adlı yazıyı temel almak üzere

TÜM PARTİ ÖRGÜT VE ÜYELERİ İÇİN GÜNCEL EĞİTİM SORULARI

1. Sosyalizmin tarihindeki 3 evre nelerdir?
2. "Globalleşme" üzerine tüm söyleyebilecekleriniz nelerdir?
3. "Kapitalizmin krizi" hakkında ne düşünüyorsunuz?
4. Marks, Engels, Lenin'in öngördükleri dünya devriminin gerçekleşmeme nedeni nedir? Marks'ı da konuşturarak söyleyin.
5. Enformasyon Otoyolu'nun geleceğimiz için bugünden görülebilen önemli değişim zorlamaları nelerdir?
6. Bilimsel-teknolojik devrimin toplumsal gelişme açısından belli başlı sonuçları nelerdir?
7. "Bugün dünyada hiçbir burjuvazi, emperyalizmden bağımsız yaşayamaz" cümlesini açıklayın.
8. "Sovyetler Birliği için gerekli sıçrama, kapitalizmden sosyalizme değil, el emeğinden mekanik emeğe sıçrama idi" cümlesini yorumlayın ve bugünle ve gerçek sosyalizmle bağlayın.
9. "Marksist teori bölünmez bir bütündür" cümlesi ne anlama gelir?
10. "Dünya partisi" kavramı neden yanlıştır?
11. Volüntarizm ne demektir, materyalizm bunu neden reddeder ve dünya komünist hareketindeki en tipik volüntarist örnekler nelerdir?
12. Dogmatizm nedir?
13. Kapitalizmin sonu bugün neden gelmemiştir?
14. Emperyalist savaşların kaçınılmazlığı tezi neden sorgulanmalıdır?
15. "Devlet erki her zaman tek (ve tüm) bir sınıfın siyasal erkidir" ne demektir?
16. "Yönetici sınıfın erki, 'devlet aygıtı'nın işlemesinde ortaya çıkar" ne demektir?
17. Temel çelişki, ana çelişki, baş çelişki kavramlarını biz nasıl kullanmaktayız?

İŞÇİNİN SESİ 21 YAŞINDA

İŞÇİNİN SESİ 1974'de yayına başladı.
1992 - 1995 tarihleri arasında yayınını durdurdu.
Dolayısıyla, Şubat 1998'de 21. basın yılını gururla kutluyoruz.

Tam 21 yıl!

İŞÇİNİN SESİ, bu 21 yıl içinde, onurlu bir mücadelenin, her çeşit olanaksızlığa karşın gürültüsüz bir inadın simgesidir.

İŞÇİNİN SESİ, nerede yaşarsa yaşasınlar, *her an* yurdunda yaşayanların 21 yıllık emeğidir.

İŞÇİNİN SESİ, halkını ve devrimi ciddiye alanların, klişelerle değil, ülke gerçekleriyle düşünenlerin, açık kafalı, açık yürekli ve açık sözlü komünistlerin mücadele bayrağıdır!

buraya resım altı

İŞÇİNİN SESİ, devrimci hareketimizin tarihinde, 21 yıl aralıksız yayın yapan tek yayın organıdır. Bununla haklı olarak övünüyoruz.

İŞÇİNİN SESİ, Daha nice yıllara, kalıcı başarılara, gözünü budaktan sakınmayan partiye!

Şapka Düştü, Kel Göründü

O BİR MUHBİR VE PROVOKATÖRDÜR!

Muhbirin içine düştüğü karanlık ilişkiler yavaş yavaş aydınlanıyor.

Onu kullananlar, gerici (yani devletçi) Alevi çevreleridir.

Provakatörün, *Çürümenin, Yozlaşmanın Kısa Adı TKP* adlı "kitabı" *Kora Yayınları* tarafından yayınlandı.

Kitabı henüz görmedik ama okuyan yoldaşların verdikleri bilgiler bu ilk yazı için yeterlidir. Söz konusu olan, bir kitap değil, bir **itirafnamedir.** Muhbirliğin ve provokatörlüğün itirafnamesi.

Allah Allah Ne Oluyor?

Provokatörün itirafnamesi yayınlanıyor, İstanbul DGM, "**terör örgütünün propagandasını yaptığı**" gerekçesiyle "kitabı" TOPLATIYOR! Oysa kitap, terör örgütünün propagandasını yapmıyor. Aşağılık kompleksi içinde, örgüte, kanıtsız-belgesiz, dedikodu türünden yalanlarla küfür ediyor. Ama, kitap toplatılıyor!

Allah Allah Ne Oluyor? Devlet bunu neden yapıyor?

Provokatöre yardım etmek için yapıyor. Çünkü bilinçli provakatör ve muhbirler genellikle ruh hastası, psikopat ve saplantılı kişilerdir. "Düşmana" zarar verme uğraşında, durmaları gereken çizgiyi seçemezler. Bu provokatör için de durum böyle olmuştur. Çizgiyi fazlasıyla aşmış ve ne devrimci hareketimizin ve ne de halkımızın hiçbir zaman kabul etmeyeceği bir **muhbirlik** örneği ortaya koymuştur. O zaman devlet yardımına koşmalı ve DGM'ye toplattırarak, itirafnameye "devrimci" bir hava sağlamalıdır. Belki o zaman, itirafnamenin," provokatörü içine koyacağı "zor" durum bir ölçüde hafifletilebilir.

Tabii, "toplatma" işi danışıklı bir dövüştür, itirafname her yerde ortalıkta satılmaktadır!

Muhbirin içine düştüğü karanlık ilişkileri anlamada, devletin bu "yardımı" bir kilittir.

Muhbirliğin Böylesi Az Bulunur

Bu nasıl hasta bir ruhtur ki, hiçbir baskı altında olmadan (yoksa var da bilmiyor muyuz?), canı ya da ailesinin güvenliği vb söz konusu olmadan (öyle de olsa yine kabul edilemez ya), bir zamanlar üyesi olduğu bir siyasal örgüt hakkında polise **muhbirlik** yapar?

İtirafnamenin bir bölümü, "Londra soygunları" adını taşımakta ve TKP'nin Londra'da yaptığı soygunları anlatmaktadır! Şimdi bu iddialar gerçek midir, değil midir diye burada tartışmanın gereği yok. Burası yeri de değil. Onu bir yana koyalım, bu yapılan, apaçık bir **İHBARCILIK** değil midir? Onur, haysiyet gibi sözcükleri kendi konumunu perdelemek amacıyla dilinden düşürmeyen bu kalpazan, en adisinden **ONURSUZ BİR MUHBİRDİR!**

Muhbirliği yeni de değildir. Bundan üç yıl kadar önce, 50-60 sayfalık el yazısı bir ihbar mektubunu Londra'da belediyeye vererek, belediyenin verdiği paraları örgüte aktararak yediğimizi iddia eden de bu muhbir ve onun yönlendirdiği iki kişi değil miydi?

Provakasyonun Altında Ne Yatıyor?

Provakasyonu yaratan iki kaynak var:

1. Provokatörün kişiliği,
2. Kullananlar.

Genel olarak provokatörlerin kişiliği aşırı bencil, çıkarcı, kariyerist ve aşağılık kompleksli olur. Zaten ancak böyle tipler provokatör olarak kullanılabilirler.

Bu somut provokatörün geçmişi de ilginçtir. Partide bir dönem önemli bir göreve getirildi. Ancak, çalışmalar içinde işe yaramazlığı ortaya çıkınca 6 ay içinde o görevden alındı. Tabii, görevden alınması, onun gözünde, TKP'deki yolunun sonu idi. Kısa bir süre sonra siyasal-ideolojik hiçbir gerekçe getirmeden istifa etti. Yıl 1989. Aradan beş yıl geçti. Bu beş yıl içinde bu kişi, ne TKP'de ne bir başka örgütte siyasal çalışma yürütmedi.

Sonra ne olduysa, bir yerlerden düğmeye basılmışçasına, 1994 yılında, o iğrenç bildirileriyle ve provokatör kimliğiyle yeniden ortaya çıktı. *Bu işte bir tuhaflık yok mudur dersiniz?*

Bu provokatörü kullananlar, gerici (yani devletçi) Alevi çevreleridir. İşçi Partisi'nin de bir yönüyle provokasyonun içinde olduğuna ilişkin duyumlar gelmektedir.

R. Yürükoğlu, İsmail Kaygusuz, Dertli Divani gibi adlar, devletle el ele, kol kola yürüyen gerici Alevi çevrelerinin bugün en nefret ettikleri adlar arasındadır. Tarihsel hilekarlıkları içinde bu çevreler, ruhunu satmaya çoktan hazır muhbirleri iyi kullanmışlardır, iyi kullanmaktadırlar.

Son bir nokta: İsteyen, istediğini yazar, çizer. Komünistler söz ve basın özgürlüğüne koşulsuz saygılıdırlar. Doğruların direngenliğini, sonunda yalanı ezeceğini bilirler. Ama muhbirlik ve provokatörlük insanlık ayıbıdır ve suçtur! Ona göre! ●

İŞÇİNİN SESİ
MEKTUPLAR

PARTİMİZİN GÜÇLENMESİ ÖNÜNDEKİ ENGELLER ve BUNLARI AŞMANIN YOLLARI NELERDİR?

ASAF KALENDER

Örgütsel alanda günün sorusu şudur: Partimizin, ortamın gerekli kıldığı güce ulaşmasının önündeki engeller ve bunları aşmanın somut yolları nelerdir?

Durum:

Partimiz, çağımızın temel çelişkisini, yönelimini, itici ve tutucu güçlerini, bunların ülkemizin somut koşullarıyla bağını, ana çelişki ile temel çelişkiyi, politik amacı, stratejik aşamada sınıfların yer alımını programında işlemiştir. Örgütsel yapılanma ve işleyişle ilgili bir sorunumuz yoktur. Sınıf mücadelesinin iniş çıkışlarına ilişkin taktik çizgiyi de kavramaya ve yaşama geçirmeye çalışıyoruz.

Özellikle genel sekreter yoldaşın kararlı, tutarlı, özverili çabaları, formasyonu ve siyasal öngörüleri Türkiye işçi sınıfı güçlerine umut vermektedir. Aynı zamanda dünya konularında perspektif açıcı katkılarıyla gurur duyuyor, yürek-ten selamlıyorum.

Merkezin binbir emekle ürettiği değerleri, işçi sınıfı ve emekçi halka yeterince yansıtamıyor, yeterince verim alamıyoruz. Bu nedenle, çalışma yöntemlerimizi gözden geçirmemiz gerekiyor diyerek tartışma sürecini kendimce adlandırmak istiyorum.

Dünden Güne, Günden Yarına

TKP geçmişte, Türkiye'de sınıf savaşımı sürecini, 10 Eylül 1920 TKP'nin kuruluş kongresinden itibaren değerlendiriyordu.

İşçinin Sesi, materyalist bakış açısıyla, tarih değerlendirmesinin TKP adına özeleştirisini yaparak, sınıf savaşımının, Anadolu' daki dayanak ve kaynaklarını, halk hareketiyle özdeşleşmiş kızılbaş Alevi-Bektaşi felsefe, inanç ve kültürünü göstermiştir. Bu hareketin, işçi sınıfının bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizmle bağını kurmuş, ''İşçi-Alevi yol musahibi'' şiarıyla işçi sınıfını da atasıyla buluşturmuştur.

Gelenekten Geleceğe

1979 ayrışması ile TKP içindeki Leninci oportünist kavgası, örgüt içi sorun olmaktan çıkmış, Leninci *İşçinin Sesi* ile menşeviklerin TKP'si arasında, ideolojik, siyasal, örgütsel çok yönlü kavgaya dönüşmüştür.

TKP'de SBKP bağlantılı likidasyon ve tasviye süreci, TİP ile birlik, TKP'nin feshi, TBKP ve kapatılma.

1979 ayrışmasıyla ideolojik mücadele, sürecin öznel değerlendirmeleri ile iç içe geçmiştir. Eski TKP üst yönetiminin izlediği politika ve çizdiği hat nedeniyle, TKP' nin tümüne menşevik etiketi yapıştırılmıştır. Marksizm-Leninizm'den revizyonist ve karşı devrimci sapmaların faturası, resmi-menşevik yaftasıyla TKP'ye kesilmiştir.

Sürecin devamında, *İşçinin Sesi* yayınlarında TKP'nin sınıf savaşımındaki rolü, sendikal hareket içindeki yeri, gençlik içindeki çalışmaları ve İGD örgütlenmesi, kadınlar arasında İKD örgütlenmesi, aydınlar arasındaki çalışmalar ve Barış derneğindeki faaliyetlere, karşı-devrimci bir örgüt faaliyeti gibi eleştiriler yapılmıştır. İsmail Bilen ile ilgili yazı ve karikatürler. TKP marşının satır satır sorgulanması vb.

Kimlik Bunalımı

1979 öncesini aktarıldığı kadar öğrenen sempatizan ve üyeler, 1920-1979 tarih sürecinde, TKP'nin Ulusal Kurtuluş Savaşı ve cumhuriyetin kuruluşundan sonraki dönemde, işçi sınıfı ve emekçi halk güçlerini yönlendirici ve örgütleyici çalışmalarını, aydınlar ve gençlik, kadınlar ve işçi sınıfı içindeki çalışmalarını, sosyalizmi amaçlayan, barış, bağımsızlık ve demokrasi savaşımına katkılarını, proletarya enternasyonalizmine bağlılığını yeterince öğrenememişlerdir. Böylece, TKP gelenek ve kültürü edinilememiştir.

1979'dan 1989'a, "menşevik TKP" kültürü ile yetişen üye ve sempatizanlar, gelenek ve kültüründen pratik ve psikolojik olarak kopmuş, yok saymış nefret etmiştir.

Siyasal Faaliyet Tarzı

Yığınlar içinde ideolojik-siyasal çalışmanın temel kaynağı, program ve kongre kararlarıdır.

Kadronun politikayı kavramasına ve günlük yaşamla bağını kurmasına yardımcı olabilecek en önemli araç, merkez yayın organıdır. Kollektif örgütleyici, propagandacı, aynı zamanda ortak politik kültür ve terminolojinin oluşmasını sağlayan araçtır. Politikamızı yığınlara aktaran, açık alan faaliyetiyle yığınları örgüte kazanmanın aracı legal yayın ve bürolarımızdır. Ve diğer legal apartlar.

Yönetici kadronun, ideolojik-politik, entellektüel formasyonu düşüktür. Politik faaliyet gelenek ve kültür yok. Politika, program temelinde kongre kararlarını kavrayarak hayata geçirmekten ziyade, Merkez yayın organına bağımlı olarak yapılıyor. Yayın gelmediği zaman, dişli duruyor.

Merkeze taktik çizgide bağlılık gibi görünen şey aslında yetersizlik. Konuların mantığı, programla bağı, ideolojik temelleri kavranmadan lafazanlık yapılıyor. Yoldaşın ve Marksizm-Leninizmin temel önermeleri TKP'nin politikasıyla bağlanmıyor. Programatik çözümlemeler özümsenerek toplumun sorunlarına çözüm önermek yerine, gecekondu devrimcisi tarzında tepkici davranış ve yaşam tarzıyla bütünleşiliyor. Üye ve yöneticilerin niyeti bu değil. İdeolojik-politik deney ve birikimden yoksunluk bu.

Merkez ilkesel doğru önermeler sunuyor. Ancak, kadroların nicel ve nitel gelişmişlik düzeylerini gözlemleyerek, hangi araç ve yöntemle verim alınabilir konusunda, yönlendirici ve geliştirici görevini yerine getirmiyor.

Örnek, politkamızı yığınlara aktarabilmemizin en önemli aracı yayın bürolarımızdır. Bunlar, politik faaliyet ve örgütlenmenin önemli legal odakları. Yani legal parti gibi çalışabilirlerdi. Ancak, kaç dergi sattık, mitinge kaç kişiyle gittikten öteye geçmedi çalışmalar.

İşçi Muhabir Guruplar (İMG) açık alan faaliyeti ve örgütlenme çalışmasında önemli bir simge idi. Ancak merkez konuyu kadrolara kavratamadığı için bürolarda faaliyet dergi satışına indirgendi.

Merkez, kadrolar arasından önemli görülen büroyu oluşturmak için ne yapıyor: Örnek sendikal alanla ilgili ileri çıkan aktivistleri çağırıyor. Türkiye'de bir sendikal büro vardı. Yoldaşları gördüm, iyi niyetli insanlar. Bir daha gördüğümde, bazıları değişmiş yani gitmiş. Kalanlar da perişan olmuşlardı. Neden: Çünkü merkez ileriye çıkan unsurların içinden, gelişmeye açık, okuyup tartışan gönüllüleri tespit ederek görevlendirmiyor. Artı, biraraya getirilenleri de, geliştirecek araç ve yöntemlerle donatmıyor. Konularla ilgili bizim yayın organlarında ilkesel genel önermeler düzeyinde yazılar ağırlıkta. Kadrolar, konu hakkında yeni ve farklı kaynaklardan yararlanarak bilginin zenginleştirilmesine katkı ile yaşamın içinde canlı bağ kurabilmenin yolunu aramıyor.

Aynı durumu, Alevi-Bektaşi'likte yaşadık. Tespit ve öneriler doğru idi ve gerçekten gerici olmayan, ya da sol sekter guruplardan etkilenmeyen bütün Alevi-bektaşiler, Dergahı temsil edenler ve bir çok Alevi dedesi, komünist ve ateist olmamıza rağmen politikamıza saygı duyuyordu.

Ancak çalışma tarzımızdaki hatalar nedeniyle, ideolojik politik öngörü ve perspektifimize uygun verim alamadık. Alevi-Bektaşi kitleler ve örgütler içinde kalıcı başarılar elde edemedik, kurumlaşamadık.

Neden? En başta Alevi-Bektaşi önderleriyle diyalog kuranlar, Komünist Partisine yaraşır tutum ve davranış göstermediler. Daha ziyade korsan gösteri yapar gibi, her yere destursuz giren solcular gibi, sözde militanlık yapıldı. Buna bağlı olarak her topluluğa dergi satmak, parti çalışması ile eş anlamlı görüldü.

Kadrolarımız da Alevicilikten hoşlandı, çünkü Alevi-Bektaşiler genel olarak açık sözlü, sohbetli insanlar. Yani bizimler içkili muhabbeti sevdiler.

Özetle,

1. Partimizde üye ve yönetici düzeyinde kollektif örgüt TKP bilinci geri düzeyde.

2. Partimizde, ideolojik politik formasyon düşük. Örgütsel çalışmada illegalite çok konuşuluyor, ancak konspirasyon ortadan kalkmış

3. Partimizde, en temel kurumlar, eğitim, örgütlenme, basın-yayın, sendika, gençlik, alevilik, kadın, kürt sorunu gibi alanlara ilişkin birimler, bürolar yok.

Bu çok önemli birim ve kurumların oluşmadığı ya da oluşturulamadığı bir süreçte, üye alımının hızlandırılması, komünist partisinde üyelik normunu düşürmekte, bir taraftan gelen öbür tarafa dilekçe vererek ayrılabilmektedir.

Komünist partisine üye olmanın onurunu korumak için direnmek yerine dilekçeyle ayrılmanın hafifliği öne çıkmaktadır.

4. Partimizde, TKP'nin politik kültürü oluşmamıştır.

5. Partimizde üye ve yönetici düzeyinde, yaşam ve davranış tarzı olarak daha ziyade gecekondu devrimcisi stili egemendir. İşsizliği profesyonel devrimcilik zannedenlere özenti var.

6. Merkez Organ redaksiyonu, Merkez Komitesi kararı olmadıkça, tartışmalı ya da olumsuz örnek oluşturacak yazılara engel olmalı. Merkez yayın organı, ağlama duvarı değil. Merkezden perspektif gösteren, ya da yerel örgütlerden gelen olumlu deneyimleri teşvik eden yazılara yer verilmeli.

Öneriler

1. 1979 ayrışması, III. Enternasyonel'e bağlı komünist partilerin tarihi de göz önünde tutularak, parti içi tartışmalardan, karşı-devrimci sapmalar dışında, ayrılmanın olumlu-olumsuz yanları yeniden gözden geçirilmeli, Yunanistan, Bulgaristan, Portekiz, Şili, Almanya örnekler çoğaltılabilir. Komünist Partilerinde iki çizgi tartışması neden bir olgu? Partilerin tarihine bakıldığında, sağ ve sol oportünizm yer yer hepsinde yönetimlere egemen olmuştur. Marksist-Leninistler ayrı örgütlenmeyi savunmamıştır (tekil ayrılmaların dışında). "TKP'nin geldiği nokta bizi haklı çıkardı" demek yetmez. O zaman tarih Mehmet Ali Aybar'ı da haklı çıkarmış olur.

a. Konu hakkında açıklama ve değerlendirmeler soğukkanlı, tarihi kazanmayı amaçlayan bir dille yapılmalıdır. Kongre kararı düzeyinde olabileceği gibi, kişisel açıklama düzeyinde de olabilir.

b. Gelenekten geleceğe, kronolojik sıralama yeterli değil. TKP'nin tarihi bu tanımlamalara sığmıyor. Partinin moral değerlerini oluşturan, Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Ruhi Su, İbrahim Güzelce, Harun Karadeniz vb. adını sayamadığım yazar, sanatçı, sendika, gençlik önderlerinin yarattığı değerlere önem verilmeli, genç kuşaklara bu tarihin yazılı-sözlü belgeleri aktarılmalı. Kişilerden söz ederken oportünist oldukları vb. eleştiriler, genel değerlendirme çerçevesinde olmalı. Anmalar, ölüm ve doğum yıldönümlerinde resim altı özgeçmişler, ''Denizleri Mahirleri'' anar gibi olmamalı.

c. Bu moral değerleri tamamlayan diğer bir öğe de, Parti tarihiyle özdeşleşmiş, ulusal ve uluslararası, halk şarkıları ve işçi marşlarına özel önem verilmeli. Bunlar ortak tarihin psikolojik harcıdır.

Günümüzde iletişimin en önemli araçlarından biri müziktir. Partimiz üye ve sempatizanlarından ''Müzik Gurubu'' ve bürolarımızın olduğu yerlerde ''Kervan İşçi Koroları'' oluşturulmalıdır. İmkan dahilinde Kültür Derneği kurmanın ve geçmişte yayınlanan Sanat Emeği'ni yeniden çıkarmanın yolları aranmalıdır.

d. Partimizde, politik-psikolojik kopukluğun giderilmesi için, ayrılık duygusunu dıştalayacak yeni bir ada, '*Yeni Dünya*', '*Orak Çekiç*' ile bağlantılı bir ada gerek vardır. *İşçinin Sesi*, TKP'nin tarihini birleştiren değil, ayrılık vurgusuyla anılıyor.

2. Merkez, Parti üye ve yönetici kadrolarının niteliklerini raporla öğrenmeli. İhtiyaç çok, kadrolarımız az, ne yapacağız? Kongre kararlarının önümüze koyduğu somut görevleri de göz önünde tutarak, en önemli alanları tespit edeceğiz. Vazgeçemeyeceğimiz, erteleyemeyeceğimiz alan, işçi sınıfı içine gömülmek. İkincisi, toplumun en dinamik kesimi gençlik. Ve yığınlarla bağ kurabilmenin en önemli aracı legal yayın ve bürolar.

Bunları hayata geçirebilmek için,

a. Eğitim ve örgütlenme bürolarına önem verilmeli. İdeal olan yeterli kadroyla her alanda var olmak. Kadrolarımız yeterli değil, o zaman var olanı donatarak, etkili olmanın yöntemlerini geliştirmek. Yani parti program hattını ve devrimci sürecin diyalektiğini üye ve yöneticilere kavratabilmek için, eğitim bürosunu hemen oluşturmak. Üç kişiyle, tek kişiyle de işe başlanabilir. Bu konuda Türkiye'de uygun yoldaşlar ya da yoldaş belirlenir. Düzeyi yükseltmek için yurtdışından geçici kadro aktarılır. Olmadı, buradan birisi dışarı çıkarılarak yetkinleştirilir. Aynı şey, örgütlenme bürosu için de geçerli, yani çok adam yerine, parti hattına bağlı, konspiratif çalışmaya önem veren üç kişi de olabilir. Eğitim ve örgütlenme bürolarının koordinasyonu ile (gizliliğe dikkate etmek kaydı ile) sendika ve gençlik büroları oluşturulabilir. Türkiye gündemini, siyasal büro ile iyi takip ederek yığınlara mesajımızı iletebiliriz.

b. Çalışma tarzında uslüp ve stilde solcu özentisi davranış ve yaşam tarzından uzaklaşmak. Buna bağlı olarak, kendi alanıyla ilgili, konulara hakim, her yere dalıp çıkan değil, sorumluluk alanında kendini geliştirip zenginleştiren bir yaklaşım. Örnek, sendikal alanla ilgili toplantıya sayı çok gözüksün diye gençler çağırılmamalı. Kitle eylemlerine, ''Kervan pankartı'' altında toplanmak, amaç haline getirilmemeli. Bu illegalitenin ruhuna da aykırı. Aleviler, Kürtler, aydınlar arasında çalışacak kadrolar, parti hattını doğru kavramalı.

Bulunduğumuz alanla ilgili, partinin ilkesel önermelerini doğru kavramak yetmiyor. O alanlarla ilgli başka kaynak ve görüşleri de bilmek gerekiyor, yoksa doğru önerilerimiz yavan kalıyor ve karşımızdaki ile bağ kuramıyoruz.

c. Faaliyet tarzında artizanlık yapılıyor. Sistemli, programlı gelenek yaratamıyoruz. Yönetici kadro, yapılması gereken en etkili eylemi düşünmek yerine, yapamayacağı eyleme kilitleniyor, ya da herşeye rağmen kadroları zorlayarak eylem örgütleniyor ama kadrolar yoruluyor ve mırıltılar baş gösteriyor. Bazen yönetici, yapılacak işleri örgüte abartılı sunuyor. Örnek, Kemal Türkler'le ilgili önemli şeyler olacak. Ne oluyor? *Kervan* dergisindeki açıklama.

d. Siyasal büro Türkiye gündemini doğru takip etmeli. Unutmamak gerekir ki, 1960'lı yıllardan bugüne ilerici-devrimci - demokrat kitlelerin belleğine yerleşmiş önemli günler var. 4 Nisan NATO'nun kuru-luşu, 11 Eylül Şili Halkıyla dayanışma, 1 Eylül Dünya Barış Günü vb. Bu günlerde kitlelerin belleği mesaj almaya açık.

3. TKP'nin Türkiye ve dünya gündemine ilişkin mesajını ve politikasını kamuoyuna aktarabilmesi için, yurtdışında ''parti sözcüsü'' belirlenmeli. Benzer rolün Türkiye'de legal dergi adına yapılmasının yolları aranmalı (hattı iyi bilen bir yoldaş tespit edilmeli). Yasal statüsü dergi sözcülüğüdür.

a. Örgütlenme Bürosu yönlendiriciliğinde Siyasal Büro'nun oluşturacağı gündemle, legal dergi temsilcisi ya da dergi adına açık alanda konuşan yoldaşlara, 3 ayda bir toplantılar, faaliyetin açık alandaki denetimini oluşturacaktır.

Can ve kan bedeliyle miras bırakılan şanlı geleneğimizi, doğrularımızla bağlaştırarak, partimizi güçlendirmeliyiz.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın TKP!

İŞÇİNİN SESİ
MEKTUPLAR

Burjuvazinin çetelere, mafyalara batmış düzenini yırtıp atacak olan işçi sınıfı ve emekçi halkımızın, kurtuluşu, özgürlüğü, yarınlara güvenle bakabilmesi için, devrimin yolunu aydınlatacak güçlü bir meşaleye ihtiyacı var. Bu meşale **İŞÇİNİN SESİ**'dir! Bu meşaleyi güçlendirelim, aydınlığını her yere ulaştıralım.

Küçüktür, büyüktür demeden her yerden, her olaydan, sorunlarımızdan, ihtiyaçlarımızdan, örnek alınması gereken eylemlerimizden, yayınlanır-yayınlanmaz endişesine kapılmadan, **İŞÇİNİN SESİ**'ni bilgilendirin. Yayınlanmayan yazıların bile büyük yararı olduğunu unutmayın!

Ne olursa olsun değişmeyecek **alın yazımızı** yineleyin:

İŞÇİNİN SESİ ***ile örgüt büyür,***
Örgüt ile **İŞÇİNİN SESİ** ***büyür.***

Lenin'in şu sözleri bize rehberdir:

"En çok gereksinim duyduğumuz şey gazetedir. Onsuz, özel olarak toplumun en geniş katmanları arasında siyasete ve sosyalizmin sorunlarına karşı ilgi uyanmışken ve genelde Sosyal-Demokrasinin (komünizmin -İ.S.) en temel ve kalıcı görevi olan sistematik, çok yönlü propaganda ve ajitasyonu ilkesel ve tutarlı biçimde yürütemeyiz.

"Hiç abartmasız şu denebilir ki, bir gazetenin baskısının (ve dağıtımının) sıklığı ve düzenliliği, militan çalışmala-rımızın bu en önemli ve yaşamsal bölü-münün ne denli iyi örgütlendiğinin kesin bir ölçütüdür.

"Dahası, bir gazetenin rolü, yalnızca fikirlerin yayılması, siyasal eğitim ve siyasal bağlaşıklar kazanmayla sınırlı değildir. Bir gazete yalnızca kollektif propagandist ve kollektif ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütçüdür. Bu son anlamda, inşaat halindeki binanın çevresinde kurulmuş, onun köşelerini işaretleyen ve yapıcılar arasındaki iletişimi sağlayan iskeleye benzetilebilir." (Lenin, *Nereden Başlamalı?*)

Yıllardır, her çeşidinden burun bükmelere karşın ısrarla, inatla yinelediğimiz belgimiz Lenin"in bize armağıdır:

Devrimci teori olmadan
devrimci eylem olmaz...

Yine yıllardır gönlerden indirmediğimiz, gerçek partilinin ayracı belgimiz vardır;

Devrimci savaşım,
devrimci özveri üzerinde yükselir.

Türkiye Komünist Partisi'nin 9. kongresinden bu yana yeniden yakaladığımız, yeniden öğrendiğimiz, yeniden kıyasıya uygulayacağımız bir belgimiz daha vardır;

Devrimci özveri de,
devrimci savaşım üzerinde yükselir.

Yoldaşlar! Bu dört belgi ışığında koyulmuş eylem haberlerinizi, bilgilendirmelerinizi, düşüncelerinizi, sorunlarınızı, yani mektuplarınızı (*E-Posta daha da iyi olur*) bekliyoruz.

Halkımızı güzel günlere **TKP** taşıyacaktır! Öyle ya da böyle! ●

Doğru Özeleştiri, Doğruyu Getirir: Yalnızca ve Yalnızca Koşmalıyız

Bugün partinin içinde bulunduğu durumu herkes çok iyi biliyor. Parti, güçlenmesi gerekiyorken, kendi iç meseleleriyle uğraşıyor ve açılım gösteremiyor. Bu kötü durumu düzeltmenin tek yolu, yalnızca ve yalnızca daha fazla çalışmak ve koşmaktır. Başkaca ciddi bir eksiğimizin olduğunu sanmıyorum.

Gelelim asıl konuya. Parti geçtiğimiz aylarda büyük bir sorun yaşadı. Benim gibi birçok insanın da kafası karıştı. Ben biraz konuya uzak olduğum için yanlış bir tutum aldım. Bu tutumumun uzun sürmesindeki neden, olaylara tek yanlı bakmamdı. Üzücü yanlışlar, bazı yoldaşların bana olan güvenini sarsmıştır. Tabii insanlar hata yapmadan doğruya ulaşamazlar.

Sonra düşündüğümde, yanlış yaptığımın farkına vardım. Bir tarafta asılsız suçlamalar, diğer tarafta ise tüm zorluklara rağmen mücadele eden, zorluklarını tek tek ele alan ve bunları aşma iradesi gösteren parti.

Ben de, doğruya ulaşmanın sevinciyle, tüm partili yoldaşlarımdan özür diliyorum. Bundan sonra yolumdan sapmayacağıma ve inatçı bir şekilde mücadele edeceğime, yanlışların üzerine yürüyeceğime, partime ve sosyalizm mücadelesine sonuna kadar bağlı kalacağıma, tüm devrim şehitleri nezdinde söz veriyorum.

Yaşasın Devrim!

Yaşasın partim! ● **D. Yüce**, İstanbul. ●

Tartışma sürecinin ortaya çıkardığı gerçekler

Çözülmeyen sorunlardan insanlar bıkmış. Taban, ne yapsak Genel Merkez duymaz, görmez, dolayısıyla hiçbir şey yapmayalım mantığıyla karışmamış, çalışmamış, atıl kalmış.

Yereldeki profesyoneller despot, lümpen tavırlarıyla örgütü yönetmeye kalkmış. Kollektif karar alma yerine, bireysel kararlar alarak tek adamlığa oynamış. Neredeyse, en tepe noktaya bile akıl verir duruma gelmiş. Bir kısım yönetici de, çözüm üretmek yerine, kafasını boynunun içine çekip ne yapayım demiş.

Bu tür insanlara aylarca yıllarca müdahale edilmeyince, gidişten Genel Sekreterin haberi var düşüncesi örgüte hakim olmuş. İnsanların merkeze karşı, genel sekretere karşı güveninde yer yer sarsılmalar olmuş. Hatta kopmalar da olmuştur. Demek ki, bu kişilerde kısmen de olsa, güvensizlik, iletişimsizlik, hatta ben de olayları artık değerlendirecek noktadayım diye, kendine aşırı güvenden kaynaklanan ters tutumlar doğmuş ve yapının dışında kalınmış.

Birimler arasında bazen bilinçli, bazen de yetmezlikten kaynaklanan uçurumlar oluşmuş. Buradaki ana nedenlerden biri de, kurumun muhataplarının düzeyleridir. Bu kişilerin konulardaki tutum ve davranışları önemli etken oluşturmuş. Kurumlar, birbirini destekleme yerine, adeta birbirini yok edercesine davranışlara girebilmiş. Sen ne söylersen söyle, o söylediğini değil, mantığıyla bu birimler cepheleşmişler.

Yeni örgütlenme, yeni yerleşim yerlerine, yeni işyerlerine girerek örgütlenmek şöyle dursun, var olan bölgeler küstürülmüş. Adeta çözümsüzlük dayatılmış.

Hep hesap verir bir konumda kalan Genel Merkez, çareyi en radikal bir biçimde 'balon'u patlatmakta bulmuş.

Bu tutum her açıdan olumlu karşılanmasına rağmen, örgütün dışında kalan 'en' değerli kadrolarda, 'ben bunları çok önceden görmüştüm' söylevi ile karşılanmış. Dün doğru değerlendirme yapmış olabilirler, gidişatı görmüş olabilirler. Ama düzeltmek için ne yaptılar, bu bir. İkincisi ve daha da önemlisi, şu an almaları gereken tutum olan yeniden olaya katılmak konusunda ikircimli oluşlarıdır. Bu konuda alacakları tutum, o kişilerin söylediklerinin, yaptıklarının, aynı zamanda samimiyetlerinin, Genel Sekretere karşı davranışlarının ölçütü olacaktır. Hala konuşuluyor da hareket edilmiyorsa, bunun da dikkate alınması gerekiyor.

Sevgi-saygı duvarları yer yer yıkılmış. Her konu seslendirilmiş. Hele hele, tartışılması kimsenin yararına olmayan kadın-erkek ilişkileri tartışılmış. Bu insanlar her platformda tartışılmış, alay konusu olmuş. Toplantıların, ikili görüşmelerin konusu olmuş. Sonuçta zararı örgüt çekmiş. Çünkü söz konusu olan kişiler, geçmişin deneyimli kadrolarıdır, bilgi birikimleri aynı zamanda bizlerin de bu konuma gelmemize hizmet etmiş kişilerdir. Bu tür davranışları düşmandan görmek insanları yaralamaz ama emek verdiği, zaman harcadığı, kimlik, kişilik, hatta hatta yaşam tarzı verdiği kişilerden bunları görmek, o insanları zor duruma sokmuş. İnsanız. İnsanlar en çok yapmadıkları şeyleri duyduklarında aşırı tepki, güvensizlik ve uzaklaşma yaşarlar.

Olumsuzu, yanlışı tartışmak, konuşmakla, bu kötü olayı geniş tabanlara yaymanın dışında kazancımız yoktur. Yanlış, olumsuz doğduğu yerde, olduğu yerde defnedilmeli, yok edilmelidir. Öldükten sonra da tartışılmamalıdır.

Gelinen nokta olumsuz gibi görünmesine rağmen, bunu **olumlu değerlendirenler geleceği kazanacaktır**. Çünkü bir çok olay tartışılıyor, karar alınıyor. Yeni biçimler, yeni davranışlar belirleniyor. Kısacası, iyiniyetle herkes kendi eksiğini, hatasını tartıyor. Özeleştirisini veriyor. **Parti örgütü, tepeden tırnağa tartışma ve özeleştiri sürecini yaşıyor. İlk defa bu kadar ağır ve bu kadar derinlemesine.** O nedenle psikolojik tutum ve davranışlardan bir an önce uzaklaşıp, çalışmaların daha sağlıklı oturtulması için herkesin ne yeteneği varsa, ne bilgisi varsa, yeteneği ve bilgisi oranında olaya hızla katılması gerekir. Katılmayan, dışarıda duranları da ikna etmeliyiz. Bu örgüte iyi niyete emeği geçmiç herkese ihtiyacımız var. Türkiye' nin de bu örgüte ihtiyacı var. ● **Y. Ağaçlı**. ●

Işığımızı karanlık Türkiye'mize yakmak bizlerin ellerinde

Halkın demokrasi ve adalete özleminin gün be gün arttığı bugünlerde, çeteleri, yolsuzlukları, dolayısıyla tüm çirkefliğiyle burjuva sistemi, emekçi kitlelerin istemlerine yanıt veremiyor, vermesini de hiç kimse beklemesin.

Her geçen gün biraz daha sallanıp tökezlenen burjuvazi, yalnızca, bizler bir yumruk olamadığımız için ayakta durabilmektedir.

Devrimci durum yaşadığımız ülkemizde evleri yıkılan, adaletli bir toplumda insanca yaşamak istemiyle alanlarda haykıran, bundan dolayı öldüresiye dövülen, işten atılıp açlığa mahkum edilen insanlar, intiharların arttığı, sokak infazlarının sıradanlaştığı, ülkemizde, öncü komünist partisini bulamadığından dolayı çaresiz ve perişandır.

Herşeye rağmen halk, bir şekilde düzene karşı tepkisini göstermekten geri kalmıyor.

Böyle bir durumda, partimizin, dünyaca takdir edilen programına ve ideolojisinin bilimselliğine rağmen, devrimci duruma damgasını vurmaması, hem halkımız hem de partimiz açısından gerçek bir talihsizliktir.

Madem iş dönüp dolaşıp bize kalıyor, bizler tarihsel sorumluluğumuzun bilinciyle bir an önce silkinip, kendimizi süratli bir şekilde toparlayıp ideolojimizi halkımızla bütünleştirmeliyiz.

Partimizin yakın geçmişte içine düştüğü bunalımı son derece hızlı bir şekilde ve tüm devrimci harekete örnek olacak yöntemlerle aştık. Gelinen bu noktada, artık hata yapmak gibi bir lükse sahip olmadığımızı düşünüyorum.

Geçmişte yaşananlardan, hatalar ve eksiklerden ders çıkartarak, önümüzü tıkayan engellerden arınarak, kavgaya daha inançlı, art niyetsiz, açık yürekli, temiz yoldaşlarla yürümeliyiz.

Bunun için de hepimize çok iş düşüyor. Fakat bana kalırsa iş daha çok üst yönetici yoldaşlara düşüyor. Tüzüğümüzde de belirtildiği gibi, parti aşağıdan yukarıya değil, yukarıdan aşağıya inşaa edilir. Bundan dolayı, **üst yönetici yoldaşların rapor konusunda gereken titizliği göstermeleri gerekir.** Üstten aşağıya hiyerarşik yapılanmayı sağlama almalı ve takipcisi olmalıdırlar. Alt yöneticiler de, kendilerinden istenen raporları hiçbir gerekçeye sığınmadan, hiç "akıl yürütmeden" derhal göndermelidirler.

Geçmişte partimizi gerileten nedenlerden bir kaçını sayarsak:

Tüzüğün işletilmemesi,
Alınan kararların uygulanmaması,
Disiplinsizlik,
Konspirasyon zayıflığı.

Konspirasyonun gerilemesiyle, partide bir dizi laçkalık ve boş gevezelik serpilip boy verdi.

Şunu da unutmamalıyız ki yoldaşlar, "**nerede hareket, orada bereket**" diye bir söz vardır. Bunu, oportünist Bernstein, ideolojiyi, teoriyi, sınıf mücadelesine bilimsel yaklaşımı geriye çekmek ve yalnızca eylemi önemli göstermek için söylemiştir. Dolayısıyla, oportünist bir anlayıştır. Ama bizim konumumuzda, tam da uygulamamız gereken bir cümledir. Bizim ideolojik, teorik yaklaşımlarımız, açılımlarımız, dostun düşmanın, kimsenin laf söyliyemediği bir düzeydedir. **Bizde eksik olan eylemdir, harekettir, berekettir.** Bundan kendimize ders çıkartmalıyız. Sınıfın öncüsü olmak istiyorsak, bu, ilkeli dürüst çalışmamızla sınıfla bütünleşerek yığınların içerisinde eylemci olmaktan geçer.

İdeolojimiz bizlere ışık tutuyor.

Işığımızı karanlık Türkiye'mize yakmak bizlerin ellerinde.

Haydi yoldaşlar zafere!

(Değerli yoldaş, bu güzel mektubuna adını yazmayı unutmuşsun! Yeni mektuplarını, bu kez adınla, bekliyoruz. Ed.)

Hep Olumsuzu İrdelemek Başka Şeylere de İşarettir. Çok İyi Yanlarımız da vardır ve Yapılması Gereken, Bunlara Yaslanarak İleriye Yürümektir!

Değerli yoldaşlar, bu benim size yıllar içinde sanırım ikinci mektubum. Mektup yazma alışkanlığım yok. Uzaktaki aileme bile yazamıyorum. *İşçinin Sesi*'nin son birkaç sayısı olmasaydı, belki yine yazmazdım.

Önce şunu söyliyeyim. Son dönemde yaşanan olumsuzluktan, sol gösterip sağ vurmalardan, bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde organları dağıtma sürecinden etkilenmedim. Belki çalışmamı biraz etkilemiştir (onu da sanmıyorum) ama partime, yoldaşlarıma bağlılığımda milim oynamadı. Bunun nedeni, ideolojimizi çok iyi bilmem değildir. Sadece, uzun yıllardır bu partideyim ve üst yönetici yoldaşların hepsini yakından tanıyorum. Nasıl çalıştıklarını, nerelerde yaşadıklarını, ne yiyip ne içtiklerini, nasıl insanlar olduklarını iyi biliyorum. Söz konusu olumsuzluğa karışan yöneticiyi de tanıyorum. Yıllar içinde birkaç defa beraber çalıştık. Bu adları yanyana koyunca, mesele benim için bitmişti. Bunlar, yanyana getirilemeyecek adlardır. Hele o yöneticinin, parti liderliği hakkında, açıktan değil ama, psikoloji yayıcı biçimde küçümseyici halini görünce iyice karar verdim ki, bu işte bir iş var. Sonra sonra, konu aydınlandı.

Bu mektubu neden yazdığıma gelince, merkez organın son sayılarında yer alan yazıların genel hattını doğru bulmuyorum. Hep eleştiri, hep eleştiri. Vurgular hep olumsuza. Gazetemiz ağlama duvarı değildir. Bu yazıları yazan yoldaşlar hem kullandıkları dile dikkat etmeli, hem de asıl yarınlardan konuşmalıdırlar.

Olan nedir? Bir tuhaf, bir "gri" girişim, "balon patlatılarak" ortaya çıkarıldı. İş bitti, geride kaldı. Şimdi yarına bakacağız. Kafalarımız önümüzdeki mücadeleye dönmeli.

Buna karşı şöyle denebileceğini duyar gibi oluyorum: "Tamam da, eksiklerimizi, yanlışlarımızı enine boyuna tartışmadan, neleri farklı yapmamız gerektiğini nasıl bulacağız?"

Eksikleri, yanlışları tartışacağız, tartışıyoruz. Ama özellikle bazı yazılardaki, yanlışları, hatta partiyi değerlendirirken kullanılan dile itirazım var. Sanki iyi yapılan hiçbir şey yok, her yapılan kötü, her yoldaş yılgın, yorgun, "beklemede". Sanki bu parti hiçbir şey bilmiyor, bu yazıların sahiplerinden öğrenecek. Aynı noktalar üzerinde defalarca, hem de böyle bir dille durmak, bence başka şeyler de anlatır.

Bu parti aynı zamanda çok güçlüdür de. Oportünizm ne partileri ve en sonunda da Sovyetler Birliği'ni götürdü, biz ayaktayız. Bunu bir düşünün. Artık bugüne, yarına yoğunlaşalım. Yoldaşlarımız inançlıdır, kararlıdır. Yapılması gereken, uzun boylu plan, program değil (bunların hepsi tüzük, program ve yayınlarda işlenmiştir), pratik iş ve sokakta, halkın önünde aktif eylemdir.

● **Mustafa Yıldızeli**, İstanbul. ●

İŞÇİNİN SESİ

İŞÇİNİN SESİ, web site adresi http://members.aol.com/TKPIS

E-Mail adresi 1: mesajis@aol.com E-Mail adresi 2: sohbetis@aol.com Yazışma adresi: PO Box 513 London, N1 4AR

Türkiye'den 1 kitap göndererek abone olunabilir. Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

her iki halkın da kaderi birdir, düşman ortaktır

Halkların Kurtuluşu Devrimde

Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı ortak savaşım, ortak devrim gerekir

M. ÇAPAROĞLU

Burjuvazinin terörüne karşı savaş birliğini güçlendirmek gerekiyor. Türkiye'de devrimin başarısı Türk-Kürt Halkının ortak mücadelesinden, savaşım birliğinden geçer. Bu nedenle TKP, geçen yıl DHKP ile PKK arasında imzalanan protokolun ardından, yayınladığı MK Bildirisi ile bu girişimi desteklediğini ve bu yönde atılacak pratik adımların yaşama geçirilmesi için üzerine düşen görevi yerine getireceğini kamuoyu önünde açıklamıştır.

Cumhuriyet tarihinin en derin krizini yaşayan Türkiye burjuvazisi bunalımını aşmak için çözümler üretmeye çalışıyor. Hızlı artan nüfus, yüksek enflasyon, yüksek oranda işsizlik, insan hakları, Kürt sorunu, Kıbrıs sorunu, tarihsel nedenler vs. AB kapıları en azından şimdilik kapanmış görünüyor.

Bunalımı çözmek için emperyalistleşmesi gereken Türkiye'ye alt emperyalist bir ülke olmak da yetmiyor. Emperyalist hiyerarşide en azından orta kademelere yükselmesi gerekiyor. Bölgedeki ve dünyadaki yeni oluşumların içerisinde yeni kapıları zorluyor.

Öte yandan, devrimci durum yaşayan ülkede patlamaya yakınlaşan sorunların devrime ilerlememesi için başta Kürt sorununa yönelik olmak üzere yeni çözümler üretmeye çalışıyor. Baskı, şiddet ve reform paketleri birarada geliyor. Devrimci hareketin, halkın savaş birliğinin henüz sağlanamamış olması, **Türk-Kürt halklarının ortak savaşım birliği yönünde atılmış olumlu adımların pratikte henüz güçlenmemiş olması, burjuvazinin girişimlerini engelleyememeyi getiriyor,** gidişi devrime doğru ilerletemiyor. Bu savaşım birliğinin güçlendirilmesi yönünde tüm devrimci harekete tarihsel sorumluluk düşüyor.

Burjuvazi bir yandan emperyalist hiyerarşideki yerini yükseltmeye çalışırken, öte yandan da ülke içinde sömürüyü yoğunlaştırıyor. Kendi iç sömürgesi olan Türkiye Kürdistanı'nı artık kapitalist temelde sömürmek istiyor. Kürdistan'da kapitalizmi hem dikey, hem de yatay olarak geliştirme isteğinin altında yatan da budur. Ancak orada ciddi bir engel var. 70'li yıllarda başlayıp 80'li yıllarda işçi hareketinin inişe geçtiği bir aşamada yüselen Kürt Ulusal Hareketi. PKK'nın, mücadelesi ile pratik olarak da sözcüsü durumuna geldiği Kürt Halkının mücadelesinin ezilmesi, revize edilmesi, ve burjuvazinin kabul sınırları içerisine çekilmesi gerekiyor. Ancak bugün Türkiye'deki Kürt sorunu PKK'nın verdiği mücadele ile ülke sınırlarını aşmış, uluslararası boyutları olan bir sorun haline gelmiştir. Emperyalist ve bölgede emperyalistleşme mücadelesi yürüten ülkelerin de bu sorunun kendi çıkarları yönünde çözümlenmesi için yoğun çabaları vardır. Tüm bunlar Kürt sorununun çözümünde en doğru çözüm olacak olan devrim perspektifini de engellemeye çalışıyor. Türk-Kürt emekçisini birbirine düşman etme, halkların ortak savaşım birliğini bozmaya çalışma olarak karşımıza çıkıyor. Ama inanıyoruz ki, devrimci hareket bu oyunları bozacak ve Türküyle, Kürdüyle, diğer azınlık halklarıyla birlikte tüm halkın gönlünde bir çekim merkezi yaratacak olan **devrimci çekim merkezini** hayata geçirecektir.

Halkın birliğini sağlama mücadelesi Kürt Halkının haklı davasına aktif olarak omuz vermek, fabrikada, işyerinde, kırsal alanlarda birlikte mücadeleden geçer. Ayrıca devletin karşımıza beşinci kol olarak örgütleyip çıkardığı ve mücadelenin yükselme seyri göstereceği her alanda da isim ya da biçim değiştirerek karşımıza çıkaracağı açık olan *koruculuk sistemi*ne karşı mücadele etmek gerekiyor. Biçimi değişip özü değişmeyecek olan bu eski Osmanlı hilesi yani Kürd'ü Kürd'e kırdırma politikası son dönemde Kürd'ü Türk'e ve giderek de hem Türk'e hem Kürd'e, komünist, devrimci, demokrat güçleri kırdırmaya doğru ilerletilmeye çalışılıyor. Koruculuk sistemi tüm ülkede yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

Bugün devletle, çetelerle–Susurlukla bağı reddedilemez bir biçimde açığa çıkan bu karşı-devrimci örgütlenmenin belinin kırılması devrimci hareketin gündeminde ciddi olarak mücadele edilmesi gereken pratik hedeflerden biri haline gelmiştir. Konuyu biraz daha açmaya çalışalım.

Korucular, "çetecilerin" korucusu! Nereye kadar?

Kürt Sorununda T.C. Hilesi: Koruculuk Sistemi

1984 yılında Kürt Halkının sömürgeciliğe karşı mücadelesinde yeni bir aşamaya geçiliyor. Kürt halkının sözcülüğünü kazanan PKK silahlı eylemlerle birlikte gerilla savaşını başlatıyor. Devlet, Kürt hareketinin bu yeni mücadele biçimi karşısında daha etkin olabilmek için ordunun yanında savaşacak ve halkı içeriden bölecek olan yeni bir uygulamanın hazırlıklarına başlar.

Mart 1985'de Köy Kanunu' nun 74. maddesine eklenen iki ek maddeyle koruculuk uygulamasına geçilir. İçişleri Bakanlığı hemen bir yönetmelik hazırlayarak korucu alımına başlar. Köy Korucuları Tüzüğü'nün 7. maddesine göre korucu olabilmek için aranan niteliklerden bazıları şunlardı:

"Okur-yazar olma, askerliğini yapmış olma, elli yaşından gün almamış olma, yüz kızartıcı bir suçtan hüküm giymemiş olma." (İki yüzlülüğe bir örnek de, pek çok katil zanlısının, çeşitli suçlardan dolayı aranan sabıkalıların alelacele korucu olmalarıdır).

Korucuların görevleri arasında köye giriş-çıkış kontrolleri, askeri birlikleri koruma, operasyonlara katılma vs. görevleri de var. Kürt halkına karşı savaşmak isteyen faşistler hemen en başta korucu oldular. Ardından bölgeyi iyi bilen, araziyi tanıyan kişilerden korucu alındı. Türkiye Kürdistanı'ndaki aşiret gelenekleri, yüksek düzeydeki işsizlik de dikkate alınarak korucu uygulaması genişletilmeye çalışıldı. (Koruculuğu kabul eden aşiretlerden bazıları: Şırnak'ta Tatar aşireti, Siverek'te Bucak aşireti, Beytüşşebap'ta Jirki aşireti, Yüksekova'da Zeydan, Uludere'de Mala Bayre, Midyat'ta Süleyman Çelebi, Cizre ve Silopi'de Kamil Atak, Pervari'de Emin Özcan aşiretleri bunların bazılarıdır. Ayrıca bu bölgelerdeki bu korucu başlarının Susurlukla, çetelerle de içiçeliği iyice ayyuka çıktı.)

Devlet hem maaş veriyor, hem de silah veriyordu. Mücadelenin yükseldiği alanlarda hem gerillaya katılımı engellemek, hem de lojistik desteği kesebilmek için bir de zorla koruculuk uygulamasına geçildi. Bu operasyonun bir parçası olarak da güvenlik gerekçesi, koruculuğu kabul etmeme vs. dolayısı ile yüzlerce köy, binlerce mezra boşaltıldı, bir kısmı da geri dönüşü engellemek için yakılıp yıkıldı. Yüzbinlerce Kürt emekçisi zorla göç ettirildi. (TBBM Göç Araştırma Komisyonunun raporunda 'OHAL'in resmi açıklamasına göre 1990'dan bu yana 853 köy ve 2332 mezra boşaltıldı. Göçten 364.000 kişi etkilendi... Göç edenlerin %87'si yoksulluk sınırının altında yaşıyor'. Resmi verilerin gerçeği tam yansıtmadığı dikkate alınsa bile (gerçek rakamların çok daha fazla olduğu açıktır), itiraf ettikleri kadarı ile de durumun korkunçluğu ortada. Kürt Halkı yıkıma zorlanıyor. Şu an açıklanan resmi rakamlara göre Türkiyede 63 bin'i kadrolu olmak üzere 92 bin kişilik tam teçhizatlı bir karşı devrimci sivil güç olan profesyonel korucu ordusu var. (Karşı-devrimin sacayaklarından birisi). Kürt halkının mücadelesini içten vurmak, Kürd'ü Kürd'e kırdırmak amacı ile başlayan koruculuk uygulaması artık devlet-mafya-çete üçgeninin dışında düşünülemez.

Kürt Halkı Tam Eşitlik-Gerçek Özgürlük İstiyor

Askeri çözümlerin yanında burjuvazi son yıllarda siyasi çözüm arayışlarını da artırmaya, önüne çıkan her fırsatı değerlendirmeye çalışıyor. Askeri açıdan vururken, Kürt halkı içerisinde reformcu hayalleri öne çıkarmaya, tam hak eşitliği - gerçek özgürlük istemlerini, biraz reform, biraz hak ile kısıtlamaya çalışıyor. Bu reform umutlarını okşayarak yürüyen kavgayı frenlemeye, zemin değiştirmeye zorluyor. Burjuvazinin bu bildik oyunlarına aldanmamak gerekir. Ayrıca burjuvazinin bugün özgürlükler vermeye nefesi yetmez. İstese de veremez. Bu nedenle de Türkiye' nin önündeki ikilem duruyor. Ya halkları gerçek kurtuluşa götürecek, gerçek özgürlükleri getirecek devrim ya da baskıyı ve zulmü garanti altına alacak karşı devrim. Ara yollar geçicidir.

Burjuvazinin terörüne karşı savaş birliğini güçlendirmek gerekiyor. Türkiye'de devrimin başarısı Türk- Kürt Halkının ortak mücadelesinden, savaşım birliğinden geçer. Bu nedenle TKP, geçen yıl DHKP ile PKK arasında imzalanan protokolun ardından o dönemde yayınladığı MK Bildirisi ile bu girişimi desteklediğini ve bu yönde atılacak pratik adımların yaşama geçirilmesi için üzerine düşen görevi yerine getireceğini kamu oyu önünde açıklamıştır.

Her iki halkın da kaderi birdir. Düşman ortaktır. Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı ortak savaşım, ortak devrim gerekir.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Yaşasın Devrim!

Kürt Halkına Ayrılma Hakkı!